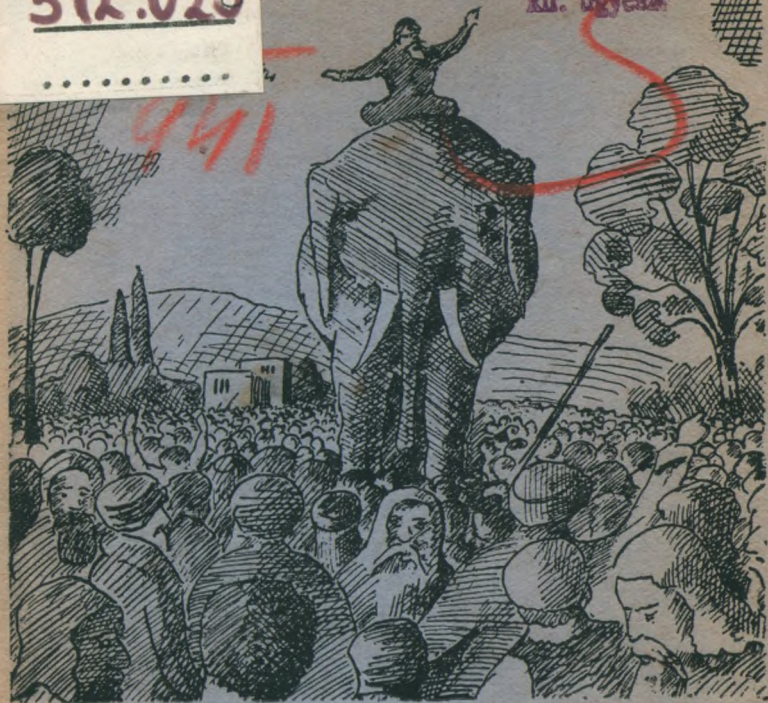

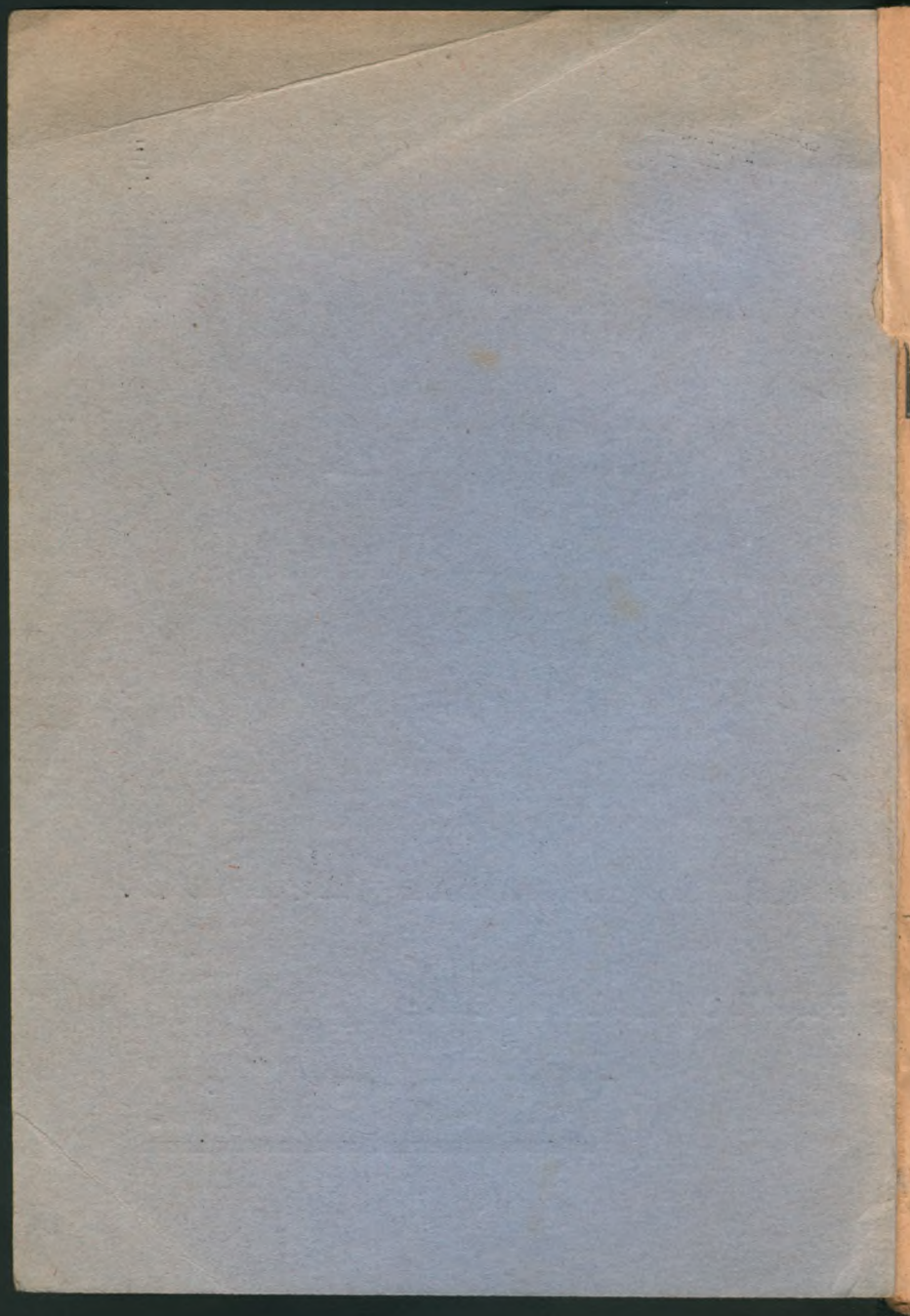
312.025 62K

PANNONHALMI BÉLA:

VIHAR ELŐTT.

VIHAR ELŐTT

Írta :
Pannonhalmi Béla.

Budapest,
Nagy József kiadása.

M312.025

ORSZÁGOS SZÉCHENYI KÖNYVTÁR

1968/R Ieltár

Megrendelhető a kiadónál: Nagy József, Budapest,

XIII, Váci-út 159/B. faz. 59.

Nyomatott Baltha János könyvnyomdájában, Mezőberény. — 152.

Ha-hó!... Ha-hó... — kiáltozták vontatott hangon a pásztorok. A hegyek meredek szikláiról visszaverődtek az érces pásztori hangok. A legelésző nyáj felfigyelt a visszhang idestova verődésére, s úgy tűnt, mintha a szokottnál erősebb lenne a figyelmeztető jelzés.

A Seliu hegy egyik kimagasló sziklájára állt Banna, a pásztorfőnök. Hatalmas szarúkürtjét szájára helyezte és a szemközti hegyoldal felé fordulva, megfújta. Arcát a felgyülemlett levegő megduzzasztotta s kipirultan, de valami méltóságos mozdulattal, elragadtatóan fújta a pásztorok legszebben zengő kürtjét. A mestersen fújt kürt csodás hangja messze elszállt s a völgyön át, lankás dombokat érintve, eljutott a távolban kéklő hegyoldalon álló pásztorokunyókáig. A kanyargós völgyben haladó szekerek és gyalogosok felfigyeltek, meg-megálltak, hogy feltekintsenek arra a távoli sziklára, amelyen Banna állt.

Amikor a kürt zengése elcsendesült, a pásztorfőnök gondosan megtörölte kedves szerszámát, aztán gyors léptekkel a völgy felé indult.

A bővizű Kasim patak mentén állott Banna háza. Kőből épített, lépcsős és oszlopos épület volt, amely szinte a jómód megtestesítőjeként állt a cédrusok és óriás ciprusok előterében. A patak két partját merész ívben fogta egybe egy szép híd, amelyen túl, a Kasim másik partján egy út vezetett az „aklok városához”, ahol Banna több ezer juhát legeltették pásztorai.

A „ha-hó” egybéhívó hangja és a kürt zengése eljutott minden illetékes pásztorhoz s kevés kivétellel már mindnyájan ott heverésztek a kasimparti zöld pásziton. Bannát várták, aki nemsokára meg is érkezett Seliu sziklájáról. A nyájőrző kutyák csaholva fu-

tottak a híd felé, mire a heverésző pásztorok felkeltek és a cédrusok felé fordultak. Rövid idő múlva mindenki meglátta Bannát, aki egyenesen a pásztorok felé tartott.

— Áldott légy, Banna! — hangzott a pásztorok köszöntése.

— És minden hű pásztorom! — válaszolt kedvesen a főnök.

Aztán mikor észrevette, hogy néhányan még hiányoznak, szájához emelte kürtjét. A kürtzengés újra szállott erdőn, mezőn át. A távoli sziklabérczek visszaverték a szálló hangot s a csodás zengés szinte elbűvölte a figyelő pásztorokat. Aztán a kürt ismét elcsendesedett. Banna a pásztorok felé tekintett, kik megértették a pillantást és egyszerre kiáltozni kezdtek: Ha-hó!... Ha-hó!...

A hívogatóra a hiányzók is elősiettek. Amikor mindenki együtt volt, Banna a híd kökörlátjára ült és beszélni kezdett az előtte állókhoz.

— Pásztorok! Ma, amikor a nap lehanyatlak a Seliu mögött, megkezdődik a nagy ünnep. Három nap és három éjjel vidáman ünnepeljen minden ember a Kasim völgyében...

A pásztorok örömkialtással üdvözölte a jó hírt.

— Hadán! Jöjj ide szaporán — szólta Banna.

— Uram, máris itt vagyok, hallad parancsodat — kiáltott a fürgén előretörő ifjú.

— Közöld minden ifjú társaddal, hogy virágfűzér lengjen holnap hajnalban Banna háza körül, a kert útain és az útmenti kapu oszlopain.

— Meglesz uram, úgy, amint parancsolod!

— Manzéla, te is jöjj ide tüstént!

Egy óriás termetű férfiú emelkedett fel egy partmenti szikláról.

— Parancsolj uram, készen állok akaratod cselekedetére!

— Harci játék, birok és bősziült vadak elcsendesítése és rendezése a te dolgod lesz.

— Megléssen Uram, a te óhajod!

Banna sorba osztotta parancsait. Esmódnak, a számadónak is parancsot adott, hogy vágasson a juhok elejéből és a hizott tulkok jvából. Szóval Esmód feladata az étkek ünnepi elkészítése.

volt. Kellure feladata pedig a részegítő és hűsítő italok felszolgálása.

Még folyt a serény készülődés és parancsadás, amikor Jubál sudár alakja tünt fel a ház lépcsőzetén. Kacsas könnyedséggel lépdelt, mintha zeneszerszámok ütemére hallgatott volna.

A pásztorok mosolyogva tekintettek feléje, mire Banna is Jubál felé fordult.

— Jöjj csak hamar, vidámság mestere. Ünnepeink örömét te emeld magasba! Jubál! Muzsika és tánc járja házam táját e reánk következő három napon.

Jubál válasz helyett egy fényes fuvolát vett elő köntöse szélből és egy vidám dalt kezdett fújni.

Nem sok idő múltán a pásztorok táncra perdültek Kasim partjának bársonyos fűvén. Mire Seliu sötét körvonalai mögött a nap lehanyatlott, Banna pásztorfőnök háza körül százával dalolt, kurjongott táncot lejtve az ünneplő sereg.

* * *

Ott ahol a Kasim-patak tóvá szélesült, egy kis halom tetején állott Uzor kunyhója. Valamikor, talán száz évvel ezelőtt hangzott utoljára a kalapácsok kattogása, amikor Uzor még folytatta a kovácsolás mesteriségét. Kilencszáz esztendőhöz közel járva, elaszott karja már nem birt kalapáccsal sújtani, gyenge szemével sem tudott már izzó vasra tekinteni.

Műhelye falán csüngöttek a súlyos szerszámok, a kemence is ott állt régi helyén, az ütőoszlop, mint valami mozdíthatatlan szörny emelkedett ki a földből, éppen a műhely kellős közepén.

Nem múlt el nap, hogy az öreg kovács be ne ment volna régi mesterkedésének helyére, ahol oly sok csodálatos dolog készült, mit megbámultak és megdicsérték az emberek.

Merengésében jól hallotta Uzor a régi zajt s látott egyet-mást homályosodó szemével. Sokszor meg is szólalt, régi szavak, megszokott mondasok ismétlődtek ajkán. Legtöbbször Tubálkain nevét emlegette, hisz az az eszes és nagyon ügyes férfiú nála tanulta az első tudnivalókat. S míg Tubálkain neve mindenütt ismert

lett, Uzort már elfelejtették. Az új kovács túltett mesterén... Csodákat művelt. Kezében az érc olyanná lett, mint az frós vaj. Remekelt, sokkal több lett a tudása, mint Uzoré, el is hagyta messze maga mögött annyira, hogy az öreg kovács nevét és műveit alig vagy egyáltalán nem is említették.

Tubálkain a kovácsmesterség feltalálója lett. Uzor a kezdetlegesség, Tubálkain a haladás jegyében dolgozott. Az egyik szűk keretek között dolgozott, a másik meghódította a maga számára az összes elérhető lehetőségeket.

Uzort a nép inkább más oldalról ismerte. Ő volt az Énokh-lelkülettiek, az Énokh-utódoknak prófétája. Szüntelen az Istennel való járás szükségét hirdette és így lett Uzor háza, a kasimparti kovács hajléka, az Istennel járni akarók találkozó helye. A vasat formáló ősi kovács hozzáfogott egy nehezebb mesterséghez, az ember lelkének formálásához...

Az alkonyipirban vagy tíz férfiú beszélgetett Uzor háza előtt. Nem közönséges beszéd folyt ott. Az Énokh-utódok társalogtak és imádkoztak. Uzor a szokottnál hevesebben beszélt, imája felfellobbant, mint a fáklya lobogó lángja. Mélységes fájdalom és aggódo szeretet csendült ki lelke szavából, az imából. A férfiak közül többen zokogtak.

A Seliu-hegy sötét violakékszínű köntösbe öltözött, mintha az égfelé nyúló hegyóriás is a kis gyülekezettel gyászolna. A hegy mögött lehanyatló nap oly pirosan lángolt, mint valami oltártűz. Kasim tava, mint tükör terült el a völgyben. Seliu kéklő bérce és az alkony lángolása visszavetődött tükréből.

Az álomnál is szebb volt Kasim völgye. Oly elragadó, hogy méltán érezhették az imádkozók Isten jelenlétét.

Uzor szava hallatszott. A nagy csendben szinte csengett az aggastyán érces hangja:

— Mennem kell! Engedjete! Nem lehet, hogy Banna háza a gyalázat és istentelenség helye maradjon!

Ugy látszott, mintha a gyülekezet visszamarasztalná Uzort, de ő hamarosan kivált a csoportból és eltűnt a bozótok sűrűjében.

Három nap és három éjjel mult el zene, tánc és mámoros orgiák közt a pásztorfőnök házában.

A zeneszerszámok muzsikája zsongott a kasimparti Banna ház körül. Jubál a zene és tánc mestere valóban kitett magáért.

A pázsitos tér körül füstölő lánggal égtek a fáklyák százai, középen az örömtűz háromnapos parázsa izzott. Az ifjak és lányok az örömtűz körül jártak, táncot, mámoros daccal tagadva fáradtságukat.

Akadtt néhány idősebb férfi és asszony is, akik részt követeltek maguknak az ifjak örömeiből.

Közelgő hajnalt jósoltak a csillagjáráshoz értők, amikor az aklok városa felől hirtelen a juhok bégetése hangzott. Némelyek felfigyeltek, de a legtöbben tovább folytatták mámoros kedvtelésüket.

— Álljatok meg, ti vésznek fiai és leányai! — regett egy fájdalmas, parancsoló kiáltás.

Most már mindenki, aki még látni tudott a köhid felé tekintett.

— Uzor, az öreg próféta! — mondta kelleetlenül a tömeg.

— Már megint kellemetlenkedik az alvajáró! — jegyzé meg bosszúsan Banna, aztán a mulatók felett a szolgák felé kiáltott.

— Manzéla! ... Hallod-e, Manzéla! Jer és vezess el innen az öreg álmodozót!

Az óriás természetű férfiú nem tudott eleget tenni ura parancsának, tehetetlenül esett vissza előbbi helyére. Manzéla részeg volt.

— Részeg a te szolgád! — kiáltott valaki a mulatók közül, mire néhányan harsány nevetésbe törtek ki.

Banna haragra gerjedt. Arca kipirult és amint kerevetéről felszökött ő is megtántorodott.

— Uram, te is részeg vagy, nemcsak szolgáid!

Amikor a közbeszólás elhangzott, a kacaj és hahota viharossá vált. Az egész tömeg fékevesztetten vihogott. Vigyorgó, torzult arcok látszottak az örömtűz és fáklya világánál. Mindenki magára vállalta, hogy részeg.

Banna is elvesztette józan önuralmát. A kasimparti pásztor-

főnök házában nem volt talán már senki józan... csak az oda érkező Uzor.

Az istenfélő aggastyán szinte rimázkodott, majd szigorú hangon beszélt azokról az utálatosságokról, amelyeket Banna háza körül látott és búbanatos siralommal beszélt a közeli istenítéletről.

Később azonban ő is elcsendesedett. Belátta, hogy úgysem talál meghallgatásra, hisz mindenki megrészegült, úrtól szolgál, aki vendége volt a bűnök házában.

A hajnal is beköszöntött. A Seliu-hegy felöltötte smaragzöld ruháját s szűzi tisztaságban fürdött a hajnali sugárözönben. Milliósnyi harmatcsepp csillant meg a cédrusok és ciprusok vibráló lombjain. Szárnyra kellt a hajnali szellő is, magával hozta a rétek balzsamos illatát.

Mire a nap korongja láthatóvá lett, dicstelen módon bontakozott ki a bűnök tanyája, Banna hajléka.

Kerevetek puha szőttesein és az oszlopok tövében hiányos öltöztű némberek heverték, részeg, gubbasztó óriás férfiak bárgyú, álmos ábrázattal iszogatták a kannák fenekén maradt lörét.

A felborított kővedrek, italos kannák, korsók, elszórt ruhadarabok és ékszerek valami féktelen mulatozásnak tanúiként maradtak a színen.

Uzor mindezek láttán megborzongott. Próféta lelke megérezte a közelgő ítéletet, — megértette Isten jogos haragját a tőle elfordult világ iránt.

A fáklyák még égtek füstölögve, de a felkelő nappal szemben fényük eltörpült. Banna fáklyái csak a sötét éjszakában fénykedtek, mert ahol Isten napja felragyog ott minden más fény elvész.

Isten az örök fény! — rebhent át Uzor agyán a csodás gondolat. Önkéntelenül a nap felé fordult, vigaszt keresve sajgó próféta lelkével.

De oh, mi az! — rettent meg Uzor. A nap irányában egy hatalmas méretű szobrot pillantott meg. Azonnal tudta, hogy az ünnepségre készült bálvány áll előtte.

Összeráncolt homlokkal, hunyorított szemmel tekintett a

hármaskötésre. Egy ijjas férfi lövésre készen tartotta nyílát, mellette kétoldalt másik kettő állt, az egyiknek kezén bárány, a másik hangszerszámot illesztett szájára.

Uzor kezét ökölbe szorítva futott a szoborig, — amennyire öreg lábai engedték — miközben fennhangon kiáltott:

— Ki tett titeket Istenekké? Oh szörnyű bálványozás! —
 Próféta harag öntötte el lényét. Most ismét kovács szeretett volna lenni, hogy hatalmas kalapácsujtásokkal darabokra törhetné az Isten bosszúságára való alkotást. Amint úgy gondolkodott, megszólalt egy hang mögötte.

— Mit duzzogsz, Uzor?

A haragos aggastyán hátrafordult, hogy megtudja ki szólott. Manzela hatalmas alakját látta meg, kezében egy könnyű méretű buzogánnyal.

Villámgyors gondolat cikázott át Uzor agyán.

— Te vagy, Manzela? A jószág szelleme vezérelt hozzám.

— Szeretnék valakit lesujtani ezzel a buzogánnyal, mert nagy az én búsulásom.

— Ej, fiam, miért ölnél embert? Ne légy Kain fia, hanem a békeesség gyermeke. Miért búsulsz, Manzela?

— Mert Hanizán, az én ellenfelem a küzdelem elől elszökött és én ellenfél nélkül maradtam. Hej, pedig biztosan enyém lett volna a győzelem. Manzela félelmesen lendítette meg súlyos fegyverét.

Manzela! Nagyobb ellenféllel állítlak szembe, súlyos fegyvered és bátor szíved kivégezné a gonoszt, ki Hanizánál sokkal erősebb.

— Ki az, Uzor atyám, csak mutasd meg szaporán!

— Ezt a hármaskötést zúzzad darabokra, mert a magasságban lakozó Isten bosszantására vagyon.

Manzela bambán bámult a közsörnyetegre. Ez a fordulat meglepte őt.

Ne félj fiam, megáld érte az igazság szelleme.

Manzela neki rontott a közsörnyetegnek s a súlyos buzo-

gány hatalmas erejével rövid idő alatt szörnyű pusztítást vitt véghez. A szobrok darabokra törve heverték a földön. Manzéla, az óriás leült a romokra, hogy azon pihenje ki fáradsalmát. Mint fehér füst szállott az erős férfiúra a kő finom pora.

Uzor gyors léptekkel indult napkeletnek. Amikor Pisura halmán megállt, visszanézett Banna házára, a gazdátlanul bégető nyájra és az összetört bálványra. Ugy érezte az Istent szerető öreg-férfiú, hogy nem hiába jött ide a bűnnel terhelt hajlékba.

II.

Több száz évvel a vízőzön előtt az erdők és hegyek birodalmában telepedett le családjával egy férfiú, kiről azt beszélte a nép, hogy a teremő nagy Szellem fia. Nem bántott senkit, de az emberekkel való szoros barátságot is kerülte. Szerette a magányt. Az erdő vadjai nem bántották s a madarak serege repdesett körülötte.

Az a világ, amelyben élt, nem volt számára kielégítő. Kereste a teremő Urral való találkozást. Kereste a csendet, hol szelleme felüdül és elmélyed valami örök igazságban, mely által szép lesz az élet, kedvessé az ember mindenki előtt.

Már mint ifjú, mélyen látott. A meglátás fájdalmat okozott nemes szellemének, menekülni igyekezett a vést jósló hatásoktól.

Egyszer egy zivataros napon, amikor zuhatagként ontotta az ég a fellegek vizét; sziklák omlottak és villámok cikkáztak akkor találkozott a csendes ifjú először a Teremővel.

— Amilyennek látod a pusztító vihart, a száguldó szélvész, a mennydörgést és a villámlást, olyan az én búsulásom.

Az ifjú férfiú megrendülve húzódott egy menedéket nyújtó sziklaüregebe és figyelte a csodás szózatot.

— Bátorítsd magad! Te ne félj, mert én veled vagyok — mert te is keresed orcámat szüntelen . . .

— Ó, Uram, te hatalmas! . . . kiáltotta teljes erejével az imádkozó, — de a vihar zúgása és a fellegek dörrenése szinte elnyomta.

— Megromlott az ember! Tőlem elfordultak teljesen! Itélet alá vetem az emberek testét... de téged megtartlak kegyelmesen... Őrizd meg hűséged és te mindenkor megtalálod orcámat...

A vihar elcsendesült. Kéklő foltok keletkeztek az égen, majd teljes fénnnyel ragyogni kezdett a nap.

— Mentől többet beszélsz, annál kevesebbet értek! — szólta fiához Lámekh, amikor az ismét a Teremtő Istenről beszélt.

— Akkor ezután csak akkor beszélek jó atyám, ha te kérdesz.

— Most hát az atyai szó kérdi: Édes fiam, Noé, miért nem vagy te egy véleményen atyáddal és testvéreiddel?

— Mert a ti utaitok és az én utaim között nagy a közbeeső szakadék.

— Miért választottál külön utat magadnak fiam. Atyád, Lámekh, akit bölcsnek mond Tábán földjének népe, néked nem elég? Vagy tekints nagyatyádra, Methuselahra, aki a fegyverhajítás mestere, vitéz és tisztességnek örvendő férfiú. Noé fiam! Ezt az utat kell neked is választanod, jer velünk, hadd örvendjünk veled egyben... hadd örüljön jó anyád is, maradj többet közel az anyai és az atyai kebelhez!...

— Jó atyám! Te megmondtad, amit nekem tudnom kell a ti utaitokról. De hadd mondjam meg én is tenéked, amit néked is tudtul kell adnom. Találkoztam az Úrral, a teremtmény szellemmel.

Fiam! Uzor szelleme bolondozik benned!

Atyám, uralkodj magadon! Hallgasd meg fiadat. Él az Úr, hogy csak azt beszélem, amit kell, hogy te is tudjad.

— Ám szólj, meghallgatlak.

— Emlékezzél jó atyám, hogy miért adtad nekem a Noé nevet? Vajjon nem vigaszt kerestél ezernyi csalódásaid közben? Vajjon nem vágytál enyhét, nyugalmat a kézművesség gondjai és felettébb fárasztó utai közt?... És ime az Úr vigasztalást adott néktek Noében, ki az átkozott föld verejtékszagú rögei között beszélt néktek az igaz Szellem kegyelméről, aki a bűnös testet utálja, de

a benne hívőknek szellemét megtartja... Atyám! A te fiadnak feladata a megtérésnek hírüladása s a hívő és engedelmes emberek átszolgáltatása egy új életre...

Lámekh elcsendesült, mintha egész lénye arra serkentené fiát, hogy csak beszéljen... Az atya és a fia még soká beszélgettek, de Lámekh mindig kevesebbet, azt is mindig halkabban...

Holdfényes éjszaka borította a faház tetőn beszélőkre ezüstfátylát. Az erdő egyik bokrából madárdal hangzott... Talán a békeesség himnuszát énekelte a kis erdei csalogány.

Lámekh szívét megérintették Noé szavai, aminek az lett a tátható következménye, hogy Methuselabhal együtt végleg fiához, Noéhoz költözött s ott lékott halála órájáig.

Noé már ötszáz éves volt, amikor az erdő és hegyes Hevilah földén, a Pishon folyó északi folyása mellett végleg megépítette földi hajlékát.

Napsütötte hegyoldalon állott a cédrusfából ácsolt hajlék. Napos oldalait virágdús repkény takarta. A tágas mező, mely a hőmpölygő folyóig húzódott, virágzó cserjékkel volt díszítve, a Pishon partjain pedig óriási topoly jegenyék nyúltak az ég felé.

A ház mögött az erdőborította Kaula hegyóriás látszott, melynek ég felé nyúló csúcsai fehér jégrétegbe burkoltan álltak mozdulatlanul.

Itt látott napvilágot Noé mindhárom gyermeke.

A ház legérdekesebb lakója a föld legöregebb embere Methuselah volt, aki első dédunokája, Sem születésekor nyolcszázhatvankilenc éves volt. Az öreg fegyvervető, aránylag friss egészségnek örvendett, de azért senki sem gondolta, hogy még száz esztendő t ad neki az élet Ura és így ő lesz a földön minden idők legöregebb embere.

Methuselah gondviselője a férfias termetű haligatag Nadira,

Noé húga volt. Csodás türelemmel gondozta a második gyermekkorhoz jutott nagyapát és gyermeki szeretettel vette körül édesatyját, Lamekhet is. Az ő gondja volt a konyha rendtartása, az ételek elkészítése is, amit nagyon szívesen végzett.

Nadira alakja és munkája mindenütt látható volt a házban és annak táján. Keze munkája meglátzott konyhán, kamrán, a majorságban, sőt még a kertben is. Megértő béke jegyében állt a gyengébb és szelidlelkű Zenithhel, a ház asszonyával.

Noé élettársa az elmélyült, szerető anya mintaképe volt. Nadira gazdaasszonyi adottságát elismerve, teljesen rábízta az ily természetű tennivalókat, ő pedig magára vállalta a hitvesi és anyai segítő és nevelő köteleiséget.

Teltek a napok s az esztendő is követték egymást a „remények házában”, amint azt Noé elnevezte. A fiúk is nagyokká, férfiakká lettek. Már nem játszadoztak dédőregatyjukkal, ami fájt is Methusélahnak, mert boldog napok voltak azok az alkalmak, amikor vitézkedtek a kis csemeték, hisz a fegyverszerető dédnagypa mesteri módon értett hozzá és alaposan megtanította rá az utónemzedéket is.

Zenith sokszor ellenkezett az öreg, harcias dédatyával, szelíd lelke ellenkezett a sokszor veszélyes harci játékokkal. Khánnal volt a legtöbb baja, mert a csintalan fiú a fegyvert akkor is használta, mikor arra nem volt szükség.

Egyszer a játszadozó gyerekek harca meg is zavarta a remények háza táját. Fegyveresdit játszottak a Noé fiúk és mivel valami oknál fogva távol voltak a vigyázók, nagyméretű lett a harc a ház körül. Sokáig viaskodtak a fegyveres testvérek egymással s ki tudja még meddig dült volna az ádáz harc, ha közben Sem egy nyiltól sebzetten nem kiáltott volna segítség után.

Jáfet azt állította, hogy Khán lötte a nyilat bátyjára, amit természetesen Khán nem vállalt. A nagy ütközet végén Sem lábát sebesítette meg egy ellenséges nyílvevő. Khán a fején kapott egy kisebb buzogányütötést, Jáfetnek pedig balkeze tenyere hasadt fel valami éles fegyvertől.

Lett is dolga Zénithnek, mert nemcsak a sebek sajgó fájdalmát kellett kezelnie és csillapítani, hanem az ellenfeleket is meg kellett békítenie.

Nadira is részt kapott a nagy csatából, ő szedte össze a sebzett állatokat a major udvarán. Elvérzett szárnyasok és rikoltva futkározó sebzettek oly háborus hangulatot teremtettek, hogy még Nadira is alig tudott rendet teremteni közöttük.

APishonmenti testvérháborúnak legsúlyosabb sebesültje Zaza, a ház hű kutyája volt, mert az egyik szemét valami fegyver kiverte. Egy kis vörös macska is áldozatul esett. Ott feküdt kinyúltnan egy fa tövénél, úgylátszik, akkor érte utól a halál, amikor a fára akart menekülni.

Mindenkinek volt intő szava a fiúkhoz, csak Methuselah mosolygott elégedetten s azt mondta, hogy a fiúk jól használták a fegyvert.

A Noé fiúknak utolsó csatája volt ez a „remények háza” táján. Noé nagyon vigyázott, hogy távoltartsa fiait az emberek káros befolyásától. Hiszen ezért is választotta lakhelyének Hevilah magas táját, mert az emberek inkább a lapályos tájak körül lakoztak.

Ő jól érezte magát a végtelennek látszó rengetegben. Csendes elvonuláshoz bőven talált helyet, ahol zavartalanul társaloghatott a teremő Úrral. Csobogva zuhogott a Pishon zöldes vize a hegyóriás sziklalépcsőzetén, amely szinte úgy tetszett, mintha valami elérhetetlen magasságból folyna alá.

Gyönyörűséggel nézett a csendesség embere az észak felől emelkedő Kaula hegyóriás égbenyúló hóborította csúcsai felé. Azonban mélységes fájdalom járta át lelkét, amikor arra gondolt, hogy a kegyelem ideje rohamosan a végéhez közeledik s az ítélet szörnyű súlya nehezül emberre, állatra és egész teremtett élő világra.

Amikor a „remények házába” hazatért, mindig boldogan tekintett szelíd élettársára és három daliás fiára.

Amikor alkonyatkor a Kaula hófedte csúcsai rózsaszínű ruhát öltöttek, lent a völgyben már az alkony borította rá a „remények házára” szürkés fátyolát.

Ilyenkor Noé és családja áldozatot mutatott be a teremő Úrnak. Amig az áldozati füst a magasságok fölé emelkedett, addig az áldottak kis csoportja csendesen figyelte az imádkozó családfőt.

Csodálatosak voltak ezek az alkonyati áldozati idők. Noé szavai mindig úgy hatottak, mint aki közvetlen beszélt az Úrral. Mindenki tudta, hogy jelen van a teremő...

Az esti áldozás után még sokáig együtt társalgott a család. Kedves és hatásos együttlétnék bizonyultak, amikor a keleti zom, az éjszakának szele és az erdő vadállatainak üvöltő és ordító egyvelege arra figyelmeztette a társalgókat, hogy eljött az éj, amikor a reménység házának lakói biztonságos helyen nyugalomra hajthatják pihenni vágyó testüket.

A házon kívül megélenkült a harci zaj, az állatok átkos küzdelme a létért... Benn a házban pedig csendesen pihent az Ur oltalmában az új emberiség magva, — Noé és családja.

Egy napon a munka megállott. Kedves vendég érkezett, jelentős hírmondással.

Methuselah zokogva borult réglátott testvéröccse keblére.

— Uzor! Én jó öcsém, te vagy az valóban?

— Én vagyok! A te testvéred! Áldjon a jóságos teremő Ur!

— Téged is Uzor, téged is...

Örömteljes fogadtatásban volt része Uzornak. Amikor sok idő múltán kibontakozott Methuselah karjai közül, Noé karjai fonódtak a próféta-lelkű férfiú vállai köré.

— A nagy teremő Ur hozott közénk Uzor, öreg bátyám!

— Noé, te az Urnak áldott fia, de régen vágytam közelségedbe jönni. Aztán sorra ölelgette a fiúkat is, majd megáldotta őket, Zenithről és Nadiráról sem feledkezve el.

Amikor aztán beszélgetésbe merültek, Uzor elmondta többek között a kasimparti háromnapos mulatozás történetét. Megemlítette a hármás bálvány elpusztítását is.

— Óh teremő Űr, változtasd meg Bannának életét! — mondotta szinte imádkozva Noé.

— Nem tudtam fájdalmamban mit tegyek. Szerettem volna összetörni, de gyengének éreztem magam, — mondta Uzor.

— Elmegyek és összezúrom! — kiáltotta Sem, aki közben érkezett. Mindenki Semre nézett, Noé is boldogan tekintett fiára.

— Már megtörtént jó fiam! Manzéla, Banna óriás szolgálja, buzogánnyal darabokra törte.

— Talán ő is Énokh lelkületű? — kérdé Noé.

— Óh nem! Vajha ő is az lenne, de mivel verekedő kedve volt és a boritallal esztét veszítette, az én kérésemnek engedett és a bálványt összetörte. Az Űr küldte hozzám a nagyerejű férfiút, hogy általa leronthassam a bálványt.

— Áldott az Űr és azok, akik őt szeretik.

Noé és akik hallgatták Uzort, elcsendesedtek. Hosszabb szünet után Nadíra szólalt meg.

— És Banna mit szólt mindezekhez?

— Banna is részegen hevert valahol, mert részeg volt ott minden élő ember.

— Banna nem hagyja ezt bosszú nélkül, én félek, hogy szörnyű ára lesz a bálvány pusztításnak, — szólt Nadíra halkán.

Mindenki reá figyelt, nem mondott ellent senki, mert érezték, hogy prófétai jelentés volt az asszony szavában.

III.

Amíg Nőé fiai a Pishon mentén a „reménység háza” körül szorgoskodtak, addig a megtérést hirdető Istennel járó férfiú messze eljárt misszióküldetésében.

Igy jutott el a föld egy népes és nagy városába, Hanokhba. Kain alapította a várost első fia születése alkalmával. Nód tartományának ez a város lett a központja. Hanokh városa valahol a mai Tibet nyugati határán lehetett, ahol az első emberek gyors

szaporulata sűrűn benépesítette e földrészt. Noé fáradtságos útjában sem feledkezett el küldetéséről. Hirdette a test és a vér tisztátalan indulatainak megfékezését és az embert édeni állapotra teremtő Istenben való hívést és engedelmességet.

Hanokh városában Noé érkezésekor vásár volt, shová a nagy hegyekről és a folyamok tájáról csak úgy özönlött a nép.

Unos, az egyik törzsanya is elhozta a hanokhi vásárra harminckét fiát, majd mind feleségestől. A nagyobb unokákat is, akik közül csaknem mind ugyancsak feleségestől jött. A serdülő unokák és dédunokák már több száz főt jelentettek.

Volt is gondja a rendtartás körül egy ilyen áldásban dúskáló családfőnek. Ami pedig az élvezést illeti, az egyenesen a csodával határos volt. A főeledel a nyárson sült hús, amely naponta egy-két hizott tulkos, vagy tíz birkát, meg itt-ott egy-két megsántult paripát is jelentett.

Hanokh városa nem jött zavarba Unos jöttén, mert jöttek a többiek is. Komód, Senód és Kohun, akik maguk sem tudták, hogy hányan jöttek. Azt azonban az egész hanoki vásár népe tudta, hogy Unos atya családi karavánja a legnépesebb.

A kainita Lamekh, Methusael fia is eljött hanokhi vásárra. Az ő karavánja is népes volt, mert eljöttek hírneves fiai, Jábál, Jubál és Tubálkain is. A nagy néptömeg felfigyelt a nyugat embereire, akik sokkal műveltebbek voltak a Nod tartománybelieknél. Lamekh fiai a kézművesség nagymestereiként jelentkeztek a világvásáron.

Jábál a birkaszőrmék remekeit hozta a vásárra, gúnyák, kucsmák, topánkák és sok egyéb az öltözködésben újító irányzatot jelentettek.

Tubálkain is elhozta a kézművesség remekeit. A Nod tartománybeliek ehhez még nem értettek. Volt is keletje a réz- és vasedényeknek, fényes pengéjű késeknek és kardoknak, vas- és rézkarikáknak, s az akkori igényeket nemcsak kielégítő, de túlhaladó készítményeinek.

Azonban a vásár legnagyobb érdeklődését Jubál hódította

meg csodás hangszerszámainak elbűvölő hangjaival. Hárfák zengése, citerák lágy rezgése és a hegedűk mély, bús muzsikája hangzott Jubál díszes sátora körül.

Vagy százan lehettek a zenéhez értők, akiket a zeneszerszámok nagy mesterének daliás fia, Jubál vezényelt. Nod tartomány lakói lenyűgözve hallgatták a művészi hangegyveleget.

Az ifjak szinte megostromolták Jubál sátrát. Tengernyi volt a csereárú, amelyet a kisméretű hangszerszámok helyett felhalmozott az óvilág hangszergyárosa.

Nagy keletje volt valami újszerű fúvószerzámnak, amely a hanókhí vásár legdrágább, de legkeresettebb árúja lett.

Lándzsák, buzogányok, nyílvető ifjak és egyéb harci eszközök Lamekh sátrában voltak találhatóak. Bár hasonló áruk a Nod földjéről valók sátrában is voltak, nem vehették fel a versenyt Lamekh készítményeivel. Kelet kézművesei nem álltak ott, ahol a nyugati nagy mesterek, akik a mai Perzsia nyugati része körül lakhattak.

A hanókhí vásár beláthatatlan területen zajlott. A tengernyi nép hullámszája, a baromcsordák nyüzsgése érdekes látványt nyújtott. Az emberek kiáltozása, az állatok zaja s ehhez Jubál hangszereinek lármája szinte megzsíbbasztotta az emberek hallószerveit.

*

Amikor a vásár a legzajosabb s legelevenebb volt, egyszer csak feltűnt egy érdekes kis csoport. Egyrészt azért, mert az átlagviselettől eltérő, fekete csuhaszerű ruhát viseltek, másrészt, mert egy óriás mammuttal együtt jöttek, rögtön rájuk terelődött a tömeg figyelme.

Az egyik férfiút az óriás, de szelíd mammut hátára emelték. A lenn álló fekete ruhások kereplőkkel hosszas kereplésbe fogtak, mire a kíváncsi tömeg — újabb érdekességet remélve — csak úgy tudult a mammut köré. A tömeg nőttön-nőtt, úgy, hogy szinte végláthatatlan számban igyekeztek a mammut felé.

Amikor a mammut hátán ülő férfiú két karját magasba emelte, a tömeg szinte varázsütésre azonnal lecsendesedett.

Mozdulatlan szoborként állt a mammut, mintha tudta volna, hogy az óvilág legnagyobb hírnökének szószéke.

— Emberek! — hallatszott a nagy csendben a szó —. A teremtő Isten ékes koronái! Ime hallgassátok szómat!

Soha ilyen megszólítást nem hallott a nép. Feszült figyelemmel tekintett tehát a tengernyi ember a mammut felé.

— A hatalmas, a Teremtő, az Úr küldött hozzátok, hogy elmondjam néktek az üzenetét.

A teremtő Úr letekintett a mennyből és látta, hogy ti, emberek elfordultatok tőle. Elfeledkeztetek arról, hogy ti az Ő képét hordozátok azellemetekben. Csak a testnek éltek, a lelki jókról elfeledkeztetek. Hamisság és álnokság lakik szívetekben. Nem a nagy Teremtőnek, hanem az ellenségnek, a gonosznak engedelmeskedtek. Nem imádjátok az igaz, egy Urat, de imádjátok és szolgáljátok az ellenséget, a gonoszt.

Megfertőzött itt minden test. A szívetek, a gondolatotok, az indulatotok. Megromlott a föld, amelynek rögét bosszúvérrel áztatjátok s ez a vér bosszút kér Istentől.

Térjete a jószágos Teremtőhöz, emberek! Hagyjátok el a bűnös életet és azokat, akik nem engedelmeskednek a hatalmas Istennek és jöjjetek azok közé, akik a Magasságos Istenünknek fiai. A kegyelemidő nemsokára lejár. Még egy rövid idő és ez a föld lakóival és minden teremtetett állataival elvész...

Emberek! A nagy Teremtő ékes koronái! Halljátok szómat! Ezt üzeni néktek a hatalmas Úr, aki hozzátok küldött...

Egy percre néma csend támadt. Aztán a tömeg megmozdult és mint a tenger haboogni kezdett. Noé, — mert ő volt a mammut hátán ülő —, még próbált valamit mondani, de a tömeg mindinkább erősödő morajlása elnyomta hangját.

Bár akadt egy-két ember, akit megthattak Noé szavai, azonban elnyomta érzésüket a mindjobban kiáltozó népcsoport. Mint

a tűzvész szélfúvásakor, úgy terjedt tova a tömeg hangulatán erőt vett gonoszság.

— Halál reá, aki gonoszoknak állított minket — ordították mindenfelől.

A feketeteruhás, kereplős férfiak az ellenhatást látva, elvetették kereplőiket s igyekeztek a tömeg közé elvegyülni. Ez azonban csak kevésnek sikerült. A legtöbb hősi halált halt, mert a felizgott tömeg agyonütötte őket.

Noé igen jól látta, hogy a tömeg dühe még akkor sem csillapodott le, hanem arra igyekeztek, hogy őt valamiképpen lehúzhassák a mammut hátáról s aztán végezzenek vele, a hangulat megrontójával. A tömeg mindjobban sűrűsödött a mammut körül. Az éktelen láрма és az előlegzett ütések, amelyeket Noénak szántak, természetesen csak szelid őriását érhatték.

Egyszer csak valami rettenetes dolog történt. Egy hatalmas bödülés, majd utána egy szörnyű tüsszentés riasztotta meg a tömeget. A szelid mammut szörnyeteggé változott. Fejét hátra vetette, úgy, hogy a rajta ülő próféta az állat lapockaüregébe csúszott s ott ösztönösen megkapaszkodott a nagy sörényszetbe.

A hatalmas agyarak és lábak útát készítették a tömegben. Sikongva, ordítva próbált a tömeg a szörnyeteg elől menekülni, azonban a hátulról jövő nyomástól nem lehetett semerre mozdulni.

A rettenetes súlyú mammut gyors iramodással futott a közeli folyam irányába. Talpával százakat taposott a földre, akiknek vérét a föld, lelkét pedig a végtelenség szívta magába.

Nem volt emberi erő, amely képes lett volna a megvadult állatot feltartóztatni. A tömegnek az a része, amely a veszélyes zónán kívül esett, fegyverrel igyekezett a mammut nyomába, de minden emberi vállalkozás hiábavalónak bizonyult, mert az üldözött állat a folyam medrébe rohant s a mélységeken keresztül a tulsó part felé úszott, ahol hatalmas erdőrengeteg húzódott. Az üldözők tanácstalanul torpantak meg a part mentén, s nemsokára látták, amint az állat a partra ért s az Úr prófétájával együtt eltűnt a szemközti erdőség faóriásai között...

Alkonyaitájban szomorú látványt nyújtott a hanókki vásár képe. A pánikszerű tolongásban sokan életüket veszítették. Az úton a felbőszült állat agyarától és lábaitól összeroncolt véres hullák feküdtek. A fekete rubába öltözött Énokh-követők kereplővel a kezükben, a tömegtől agyonveretve is hirdették az igazság valóságát.

Az egyik halott mellett zokogott a kainita Lamekh. Fiát, Tubálkaint siratta... Nem messze tőlük Jubál térdelt egy véres ifjú mellett. Főlé hajolt és hallgatta a haldokló suttogását:

— Mégis van egy igaz Teremtő... Atyám!... mégis igaz ember Noé... ne bántsátok!...

A nap elbúcsúzott a hanókki áldozatoktól s utoljára megcsókolta sugarával Jubált, az Istenhez tért ifjú zenész is.

IV.

Zenith éjszakái álmatlanok voltak. Ilyen hosszú ideig még nem volt távol Noé a reménység házatól. Bizott a nagy Teremtő ígéretében és imája meghallgatásában, de akarata ellenére valami nyugtalanító érzés lett úrrá hitvesi lényén.

Nadira kedveskedő kellemmel igyekezett hatni Zenithre, hogy ellensúlyozza a családfő hosszas távolmaradását. A három derék fiú sem maradt tétlen és mindent elkövettek édesanyjuk vigasztalására.

Alkonyati áldozatkor — amelyet Sem mutatott be a Teremtő Úrnak az Atya távollétében — a magasba emelkedő áldozati füsttel a jámbor család lelke is emelkedett. Amikor a fehéres füst fátolszerűen oszladozott a magasban, úgy vélte a hű feleség, hogy ezt a füstfoslányt nemcsak az Úr, hanem Noé is figyelheti az ismeretlen távlatból.

De mi történt Noéval a folyam túloldalán? A mammut még egy ideig tartotta az iramot, aztán mintha csodás ösztön által meg-

érezte volna, hogy üldözőit messze maga mögött hagyta, az erőfeletti futást abbahagyta.

Noé a tajtékzó, szinte gőzölgő állatot sörényénél fogta görcsösen. Mit jelentett ez a mammutszörzet az Úr hűséges emberének! Amikor óriása vágatva száguldott a Hanokhi mezőkön át, árkot, bokrot s minden akadályt átugorva. Hogyan ragadta meg a menekülő férfit a folyamon átúszó élő hajó hajzatát, amint örvénylő mélységen törtető hullámokon átúszott vele a tulsó part felé.

Most is ott kuporgott a sörényen csüngő utas a hatalmas testű állat lapockaüregében. Nem tudta, hogy hová, merre viszi őt ez a rejtelmes, agyaras jószág. Testében kimerültnek érezte magát. A nap sok fáradalma és a mindennél hatékonyabb lelki átélések teljesen kimerítették az Úr szolgáját. Elevelt is rég nem vett magához és erre az útra egyáltalán nem hozhatott magával elevelt.

Noé teljesen az Úr gondviselésétől függött. Bizakodó lelkében Hozzá fordult és várta a képzeletfeletti isteni gondviselést.

Az éj már ráborult az erdőre. Noéra is. Az agyaras, bár imbolygó, lassú léptekkel, de mégis haladt a vak sötéttségben. Amint így haladtak bizonytalan úton és időben Noé térdeire állva igyekezett valamit meglátni a sötéttségben, különösen a csillagok állását szerette volna megfigyelni, hogy ezáltal az út irányát valamennyire megállapíthassa. Amint ily helyzetben figyelt, fejét valami ingatag ütések érték, mire ismét a lopocka üregébe húzta meg magát.

A mammut megállt. Noé érezte, hogy agyarosa ormányával valamit szedeget a földről, majd hallotta amint valamit jóízűen ropogtatott. Ez a helyzet alkalmas volt arra, hogy végre megpróbálja végtagjainak és egész testének kinyújtását. Előbb térdre állt, majd mikor agyarasa nyugton veszteglett, megpróbált talpra állni. A sokáig tartó kényszerállapot szinte tehetelenné tette Noét, de végre egy feléje hajlott agba kapaszkodva felállott. Ezt a helyzetet önként arra használta fel, hogy imát rebeget az Urnak.

Ezalatt a mammut jóízűen falatozott, ami természetesen Noé

éhségét csak fokozta. Valami kellemes illatott érzett az éhes utas, amely az állat szájából, a megrágott gyümölcsből származott.

Édeni dió! — kiáltotta önkéntelen az éhes ember. Eszébe jutottak az előbbi ingatag ütések, amelyek fejét érintették és azonnal kinyújtotta kezeit és a sötétben kereste az éltető gyümölcsöt. Valóban édeni diófa alatt álltak. Az ágakon gazdagon csüngtek a súlyos gyümölcsök. Noé szakított is belőlük, de ereje annyira gyengült, hogy kezeivel képtelen volt megroppantani. Szerszáma sem volt s így szinte tehetetlenül állt a rejtelmes jószág lapocka gödrében. Itt a jó alkalom, mily kitűnő lenne a gyümölcs tejese nedve, a szomj csillapult volna, az éhség is elmúlt volna bizónnyal. Minden újabb kísérletezés hiábavalónak bizonyult. Már arra a kockázatra gondolt, hogy leereszkedik az állat hátáról a földre és a megtaposott gyümölcstöredékekből elégtti ki magát, de vajjon fel tud-e ide ismét jutni? Arra is gondolt, hogy az éjszakában különféle vadak állhatnak lest a közelben, amelyek már jól érzik a közelben tartózkodó ember szagát.

Noé felsóhajtott. Mit tegyen? Ki tudja mikor juthat ismét ily jó alkalomhoz. Így töprengett az éhező ember.

Az agyaras elcsendesült. Egy ideig mozdulatlanul állt, még a hatalmas malma is megszűnt az illatos tejdús oledelt őrteni. Noé is felfigyelt, nem tudta e mozdulatlanságot minek is tulajdonítsa. Ekkor az agyaras megmozdult, ormánya végén egy tejdús megtört diót nyujtot Noé felé.

— Uram köszönöm! — kiáltott az Isten embere és száját a repedéshez illesztve mohón szívta annak üdítő tejét. Most már megtörhette a gyümölcsöt Noé és hozzáfogott izletes belsejének fogyasztásához. A jó agyaras azonban most már gépiesen adogatta a meghasadt gyümölcsadagokat. A hátán utazó utas már bőségesen megelégtült, de az adagok még mindig érkeztek. Noé a lapocka mélyedésbe maga mellé helyezte a felesleget, amely most már bőségesen ellátta az esetleges további ismeretlen útra.

Ezután a mammut lomha járással indult meg. Néha nagyot böföntett a nagy adag tejes abrakról, amely jól megtöltötte ben-

dőjét. Amíg imbolyogva haladt útján a mammut, utasa két kezével megragadta sörényét és fejét az állat nyakára hajtva elaludt.

Mire Noé felébredt otthon járt álmából, csak azt tudta, hogy az álom előtt vak sötétség borult az erdőre, az ébredéskor pedig csodaszépen tündökölt a nap a keleti ég peremén.

A mammut lassú, de biztos léptekkel haladt délfelé, amit Noé a nap felkeltéből biztosan megállapított. Az irány jónak mutatkozott, mert Hevilláhból előbb napkeletnek, majd később az északfelé látható „hétcsillagos szekér” irányába utazott Hanokh felé.

Noé ébredésekor ez a felfedezés örömmel szolgált, aztán a körülvaló tájat figyelte. Az erdő ritkulni kezdett, a fák kisebb növények, néha csak bokrok képződése látszott. A ritkuló erdő alacsonyabb fái felett egy sziklás hegylánc látszott, amelynek meredek sziklafalán a felkelő nap sugarai szinte vakítóan verődtek vissza. A mélyebb fekvésű lapályok telve vizinövényekkel, a pusztásabb részek bozótokkal és eltörpült fákkal voltak benőve.

Noé mindezek láttára tisztába jött azzal, hogy e tájon nem igen laknak emberek. Ha a hű agyaras itt tette volna le utasát, rövid időn belül a vadállatok áldozatául esett volna.

Az Úr küldöttének lelke megnyugodott a hatalmas Teremtőben. További útját teljesen az állatra bízta, azt remélve, hogy az Úr gondviselése ismeretlen úton vezérli szeretteihez a Pishon-parti családi fészekbe.

Bebed — mert ezt a nevet nyerte Noétól a mammut — óvatosan bocsátkozott az ingoványos úton a nád és vizinövények végtelenébe, Lábai sokszor a mélybe süppedtek, de hatalmas talpa minden süppedő lépésekor szilárd talajra ért. Néha úszáshoz fogott, amikor feneketlen vizek síma tükreén kellett áthaladnia. Noé jól látta, hogy Bebed a hegyláncolat irányába igyekszik.

Noé beszélgetni kezdett Bebeddel, fáradhatatlan segítőtársával. Dicsérgette, biztatta s az értelmes óriás füle konyitásával és ormánymozdulatokkal felegetett, néha valami sóhajt, vagy erősebb nyögdecselést is hallattatott beszélgető gazdájával.

E napon megriadt és böszült vadakkal, kigyókkal, óriás vízi

repdesőkkel találkoztak, de a találkozásból támadás, vagy vész nem származott. Válsági különös viselkedést tapasztalt a vadvilág utasa az állatok részéről. Fegyvertelen helyzete, de különösen az erőtlenség és fáradtság teljesen képtelenné tették Noét a vadak elleni esetleges harcra. Tudta, hogy az állatok viselkedését egyedül a Teremtő Urnak tulajdoníthatja. Csodálatos volt Bebed természetfölötti ereje. Már újra hanyatlóban van a nap és a csodás állat folyton előbbre haladt a vészteljes, úttalan ingoványokban.

Noé helyzete az állat lapockamélyedésében mindinkább tartathatlanná vált. Kezei a sörényfogástól már elszibbadtak, az állandó gubbasztás lábait görcsös fájdalommal gyötörte. Szeretett volna szilárd talajra lépni s végre a maga lábain járni, de amikor a mocsaras, hinárdús utat látta, önkénytelenül Bebed sörényébe kapaszkodott.

A nap már erősen nyugatra fordult; az ingoványok utasa arra gondolt, vajjon hol tölti majd a közelgő éjszakát. Ha rövidesen nem változik a táj, úgy az éjszakát ily feneketlen világ színén tölteni veszélyes volna. Hisz Bebed lépései is a fáradtság jegyében mentek előbbre, sokáig ő sem bírta volna az iramot.

Noé megfigyelése arra engedett következtetni, hogy a mocsarak mélysége sekélyesedik, a növényrengeteg ritkul, sőt a szárazföldet ígérő kis szigetekcskék gyakoribbak. Jóreménység lett urrá az utas lelkén és nem is csalódott a reménykedő, mert Bebed lábai alatt nemsokára csak úgy rengett a száraz, szilárd talaj, sőt porfelleg is kelt nyomában.

Mélyeséges sóhaj tört elő az utas kebléből. A heglánc már közelről látszott, jól lehetett látni a sziklaoszlopokat, amelyek merészen szöktek a magasba. Az út most felfelé emelkedett. A ritkán látható fák nem állták útját a távolbalátásnak. Noé szeme a völgyben elterülő ingoványos, vízdús tájat szemlélte. Úgy érezte, hogy a halál árnyékának völgyéből szabadította meg őt a Teremtő Úr gondviselése.

Noé hű agyaraa fáradhatatlan jóindulattal rótta egyik lépést a másik után, miközben egy kis facsoport mellett haladt el. Bebed

mintha örvendett volna valaminek. Hatalmas agyarást fel és alá vettette maga előtt, miközben a közeli fa egyik száraz ágát agyarával letörte. A galy Noé ölébe esett, s mily nagy volt az öröme, amint egy gerlefészket és abban két gerlefiókát pillantott meg. A kis madárkák ijedten tekintettek körül s amikor a váratlan esés után felocsudtak, repüléshez nem szokott szárnyaikat terpesztteni kezdték, de elszállni még nem tudtak. Noé egy óriás dióhéjat a gerlefiókákra borított és így a zavart okozó külvilágtól elzárta őket.

Az imbolygó óriás jármű nemsokára az ég felé nyúló sziklához ért, ahol megállt. Egy ideig csendes veszteglésben állt, majd ormányát Noé felé nyújtotta azért, hogy segítségére legyen a le szállásnál.

A fáradt utas körülnézett s amint a látottak megnyugtatták, Bebed ormányát megragadva kezével, lábait a sziklához feszítve, ereszkedett alá menedékhelyéről, a hű Bebed lapockatüregéből. Megmervült lábaival alig tudott megindulni, de lassan megmutatta Bebednek, hogy ő is tudja használni lábait. A hű állat gyönyörűséggel szemlélte gazdáját, majd a zöldelő füvek sokaságát kezdte kitérgetni szájába szállítani hajlékony, de hatalmas ormányával.

Noé lelke az Úr felé fordult. Úgy érezte, hogy alkonyatkor áldozatot kell bemutatni a csodás megtartásért. Az egyik szikla oltár gyanánt emelkedett ki a többi közül. Az oltár helye már megvolt, az áldozatra való gerlek Bebed hátán húzódtak meg, a dióhéjjal letakart fészekben. Az áldozati tűzhöz való galy is a fészkekkel együtt szintén meg volt, csak a tűz hiányzott még.

Mire alkonyodni kezdett, Noé elkészítette az áldozati oltárt. A sziklatető száraz levelek sokaságával borítva, arra helyezte az áldozatbemutató a száraz faágat és fészket, legfelül a vértelenített két gerle feküdt.

A vér illatozására a sziklák világában élő ragadozók kerिंगeni kezdtek az oltár felett. Eleinte csak néhányan, majd több és több keselyű és sas jelentkezett s mindig közelebb csaptak az oltáron fekvő gerlekre.

A tűzkövek kattogásának zaját visszaverték a sziklaóriások,

még Bebed is felfigyelt Noé különös munkájára, akinek minden igyekezete az volt, hogy a kemény kova szikrától tüzet fogjon a száraz levél és az óriás édeni dió olajos hancsa, mert a ragadozók szinte veszélyes támadása és a gyorsan aláhanyatló nap sietette az oltár tüzeit.

Egy gyenge füstfoslány emelkedett a magasba annak jelekül, hogy meggyúlt az áldozáskoz készített rőzse. A füstfoslányt gomolyagok követték, majd lángok jelezték, hogy a munka sikerrel járt.

Míg a lángnyelvek lobogtak, Noé az oltár előtt állt, két kezét a magasba emelve. Hálát rebegett a Teremtő Úrnak a hanókhiai bosszújától való megszabadulásáért és a kegyelemért, amelyet a vészes úton való menekülésében tapasztalt.

A ragadozó madarak az oltártűz láttára messze magasságban keringtek és onnan figyelték a különös látványt.

Bebed szoborként állt szemben az oltárral; hosszasan bámult a tűzre és gazdájára, akinek arcát az alkonyipír fénylővé varázsolta. Nem tudta az óriás szolgálattévő agyaras, akárcsak a hanókiak, hogy az Úr szolgálójának arcát az ég dicsősége teszi tűnőklővé.

Mire az alkonyati áldozati tűz megszűnt lángolni és az áldozatot bemutató ajka imádkozni, valami különös látvány tárult Noé szeme elé. Vadállatok serege közeledett minden irányból. Noé lelke a vérfagyasztó látvány dacára is nyugodt maradt. Az áldás, melyet az áldozattétel közben nyert, megnyugtatta.

Gyors léptekkel közeledett a még mindig mozdulatlan Bebedhez és megsímogatta vaskos ormányát. Az óriás mammut óvatosan körülöttele gazdáját és fellendítette lapockamélyedése felé. A szolgálatot megint siker koronázta, mert Noé most biztonságosabb helyről figyelhette a következőket.

Bebed méltóságteljesen megindult, de útja nagyon rövidnek bizonyult. Egy füves tisztáson szaggatni kezdte ormányával az illatos fűvet és felhányta Noénak, aki újra megértette a Gondviselés intézkedését. Amikor az állat ezt a munkáját is elvégezte az oltár

sziklájának dőlt és úgy látszott, hogy ily álló helyzetben most már ő is az álom birodalmába akar belépni.

Úgy is lett, mert a fáradt óriás alaposan átadta magát a pihenésnek s még az éj beállta előtt oly hatalmas horkoláshoz fogott, hogy szinte remegtek belé a sziklaóriások.

Noé elfogyasztotta a tartalékolt édeni tejes diót s aztán az illatos fűből pompás ágyat vetett, sőt még takarónak is jutott belőle. Mielőtt álomra csukta fáradt szemét, az oltártűze még egyszer, talán az utolsót lobbantotta biztatásul annak, aki segítségét kérte Teremtő Urának.

Bebed is, gazdája is mélyen aludtak, mert mást nem is tehettek. Az ébrenlét mindkettőjüknél lehetetlenségnek bizonyult. Az út Hanoktól a bálaadás oltáráig minden testi erőforrásukat kimerítette. A mammutóriást látszólag szörnyű hortyogása, Noét pedig az Úrban vetett bizalma mentette meg a körülöttük felsereglett vadállatok vérsomjától.

Ez éjjel álmában Noé látta az Urat. Hatalmas tűz lángolt a sziklaoltáron, amelynek fénye pirosra festette a hatalmas sziklákat. Oly hatalmas volt az oltárról szétáradó fény, hogy a távoli mocsárvilág növényzete is vörhenyő fényárban úszott. Az oltár felett, mint az alkonyati áldozat idején a ragadozók serege repdesett, az Úr megjelenésével angyalok serege lebegett. Az erdő és mező vadállatai édeni szelidséggel sereglettek az Úr megjelenések helyéhez és együttes békességes állapotban figyeltek ők is az oltár felé.

És szólt az Úr:

— Noé, — te a kegyelemnek részese. — figyelj szavamra és vedd eszedbe, hogy soha többé el ne feledd azt.

Eltörölöm az embert, akit teremtettem a föld színéről, mind embert, mind barmokat, csuszómázó állatokat és az égen repdeső madarakat; mert azok teremlése bántásomra vannak.

Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ime elvesztem őket a földdel egybe. Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában és szurkozod meg kívül és belől szurokkal.

Eképpen csináld pedig azt: A bárka hossza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing és a magassága harminc sing.

Ablakokat csinálj a bárkán és egy singnyire hagyd azt felülről, a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó, közép és harmad padlásúvá csináld azt.

Én pedig ime özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, amelyben élő lélek van az ég alatt: valami a földön van, elvész. De te veled szövetséget kötök és bemégy a bárkába te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled.

És minden élőből s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vigy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak; hímek és nőtények legyenek.

A madarak közül az ő nemők szerint, a barmok közül az ő nemők szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemők szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak.

Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelül: . .

Az Úr eme szózata után a sziklaoltárból villámlásszerű tüntemény látszott, mennydörgés moraja hallatszott s harsonák zenéje töltötte be a mindenséget.

Noé, — aki elrejtette arcát az Úr színe előtt, — remegve, megindultan kiáltott:

— Dicsőséges, mindenható Teremtő Úr! Múljké méltó haragod és hosszabbítsd meg az emberek részére a kegyelmi időt.

— Láttam küldetésed nyomorúságát, tudom a te dolgadoit — felelt az Úr. A hanokhi lázadók kezéből én mentettelek és ragadtalak ki csodás módon, most menj a tiedhez és építsd meg a bárkát úgy amint azt néked parancsoltam.

— Legyen meg, Uram a Te akaratod, nekem pedig, kegyelmet nyert szolgáltnak és családomnak adj erőt mindezek elvégzésére.

Az oltártűz elaludt, a fényt ismét sötétség váltotta fel. Eltűn

az Úr megjelenésével együttjáró dicsőség, csak a vadállatok vegyeskarának éktelen zaja hallatszott.

Noé felriadt mély álmából és csodálkozva nézett körül. Bebed korábban ébredt gazdájánál s anélkül, hogy erre jelt kapott volna, megindult. Hogy mióta jöhetett a hű agyaras, azt nem lehetett megállapítani, csak azt látta Noé, hogy a hegylánc túloldalán járnak, a reggeli naptól kísérve.

De csodák csodája! Mit látott Noé? Nemcsak a napfény volt az útítárs, hanem az erdei és mezei vadaknak, csúszómászóknak megszámlálhatatlan serege is. A levegőben is rengeteg madár követte őket.

Az Isten hű embere megilletődve csodálta az állatseregletet. Megértette, hogy az Úr kijelentését megerősítve, állati ösztöntől hajtva, igyekeztek az állatok egy pusztuló világból a megmaradó új világba átjutni. Noé az emberekre gondolt, akiknek már évtizedek óta prédikálta a megtérést hiába. Nem hittek az Úr üzenetének. Eszébe jutott a hanokhi eset is, — amely nem egyetlen kudarca volt munkája közben, — s szomorúan gondolt a hitetlen tömegre, amely magára vonta Isten jogos haragját és bánatát.

A nagy sereg egyszerscak egy torráshoz ért. Az óriás vezér megállt, mire az egész állatsereglet ugyanazt tette. Bebed felnyújtotta ormányát, hogy levegye gazdáját füves fekhelyéről.

Noé előbb tűnődött, de mikor látta az állatok csodás szelidségét, bizonyossá vált benne az Úr intézkedése s nekibátorodva elfogadta Bebed felajánlott segítségét, amellyel szerencsére a földreért.

Amikor a vadállatok a földön állva látták Noét, kissé megriadtan futottak szét, de aztán ismét közeledtek. Különösen egy hímoroszlán igyekezett közel ferkőzni az Úr szolgájához. Előbb egy őzikével játszadozott, mintha jelét akarta volna adni megszelídülésének. Ott hempergett már egész közel Noé lábához, majd odasímult kezéhez s nyalni kezdte azt. Így tett a több állat is és szinte versenyeztek azon, hogy ki tudna közelebb férni az Úr hírnökéhez.

Amiért Noé átélt, hasonló volt a paradicsomi, átokmentes

állapothoz. Csodálkozva tekintette az állatsereglet különféle fajtaát, kezdve a kis rovaroktól, pilléktől, egerektől egészen a hatalmas emlősök különféle fajáig. Mindenféle állat latható volt itt. A madarak éneklése csodás hangversenyt adott a forrás mellett pihenő férfiúnak. Erdei méz és friss ital üdítette fel a fáradt, de lélekben örvendező utazót.

Amikor a pihenő után továbbutazásra gondolt Noé, dél-nyugat irányában egy hóborított magas hegyet pillantott meg. Örömmel ismerte fel Kaula messziről idelátszó csúcsát s lelkét valami hatalmas érzés ragadta meg s lélekben egy kis időre szerettei közé szállt.

Most már vidáman telt útjuk további szakasza. Még hétszer kelt a nap, mire Noé, Bebed hátán, sok állattól kísérve, otthonába bevonult.

Amikor Zenith férje nyakába borult s a fiúk is üdvözölték attyukat, Bebed ormányát magasra emelve, szájtátva üdvözölte gazdájának szeretett családját.

V,

Mozgalmas élet színhelye lett a remények háza. Hajnaltól napnyugtáig sürgött-forgott Noé családja, mert hozzáfogtak az óvilág legnagyobb csodájának, a bárkának építéséhez.

Nem messze a ház mögött hatalmas, túlelvü góferfák ágaskodtak az ég felé. A szorgos kezek és az erős akarat sorra döntötte az erdő hatalmas faóriásait. Tubáikain készítményei most alapos szerephez jutottak. Amig Noé, a kegyelmi esztendőök hírnöke messze földön járt, addig az óvilág nagy kovácsa tudán kívül előkészítő munkát végzett a bárka építéséhez.

Metuselah a ház napsütötte oldala felől üldögélt és gyermekies örömmel figyelte a nagy építkezést. Noé három fia bámulatos szorgalommal és rátermettséggel dolgozott, szem előtt tartva

édesatyjuk utasításait a bárka építésére nézve. A leghozzáértőbbnek mégis Jáfet bizonyult. Úgy látszik, hogy nagyatyjától örökölte a kézművesség tudományát. A másik fiú, Sem, inkább az elvont dolgok iránt érdeklődött; csendes, elmélyült és értelmes férfiú volt, azonban a napot ő sem nézte tétlen a nagy építő munkánál. Munka közben sokat gondolt édesatyjára, akinek kijelentései és az Urral való társalgásai értékes élményt jelentettek számára. Khám, a vidámság embere, néha-néha megzavarta a munkát tréfás ötleteivel, a munkából azonban ő is derekas részt kért.

Uzor elhagyta a Kasim-tó menti kunyhóját és áttette lakását a remények házába. Vele tartott hét Énokh lelkületű férfiú is, akik szintén segítettek a bárka építésénél.

Uzor és emberei a sok bőjtölés és önmegtagadó életmódító kissé gyengéknek bizonyultak, mégis számottevő volt segítségük. A legerősebb munkás az építők közt a bámulatos erejű Bebed volt. Úgy bánt a nagyszerű gófer fenyelekkel, mintha azok hasábcskák lettek volna. A hű mammut nagy segítsége volt Noénak, sok emberi erőt takaríthatott általa. Nagy volt is a becsülete, mindenki kedveskedett a szorgalmas munkásnak. Néha még a konyha ajtaja elé is került. Ilyenkor Nadira egy nagy cipőt vetett Bebed kítátott szájába.

Zenith és Nadira munkája is megnövekedett. A ház népe megsokasodott. Tizenheten laktak Noé házában akkor, amidőn a bárka építéséhez fogtak.

Egy napfelkelte után megszűnt a kopácsolás zaja, a munka megállott. Lamekh szívét az élet küzdelme és sok baja megviselte, mindig rendtelenebbül kopácsolt, míg végre egy utolsó ütés után megállt. Lamekh, Noé atyja, hétszázhetvenkét éves korában elaludt.

Methuselah, aki fia halálakor kilencszázhatvannégyszáz éves volt, keserű fájdalommal siratgatta. Noé megilletődve állt atyja holttesteme előtt és fájdalma közepette is arra az emlékeztető holdfényes éjszakára gondolt, amikor Lamekh lelkén az Úr iránt érzett őszinte szeretet lett úrrá.

Lamekh tetemét egy Pishon menti sziklaüregbe helyezték.

nyugalomra; ott, ahol a gyors lefolyású folyó egy magas sziklafalból zuhogva esett az örvénylő mélységbe. Oly nagy volt a vízesés zúgása, hogy a kisézőknek szavát és zokogását alig lehetett hallani.

Hevillah völgye távol esett a sűrűn lakott vidékektől, mégis híre ment a nagy csoda építkezésének. Eljutott a hír a Kasim partjáiig, Banna házába is. A gögös pásztorvezér még nem feledkezett meg a bálványavató ünnep végkimeneteléről. Az óriás szolgál, aki Uzor szavára lerombolta a bálványt, elmenekült ura haragja elől.

Banna az értelmi szerzőt, Uzor prófétát kereste halálra. Hosszú utánjárás nyomra vezette a bosszúálló pásztorfőnököt, a bárka építése is tudomására jutott.

Szőrnyű terv született meg Banna agyában. Az egyik elgondolása Uzorral való legborzalmasabb leszámolás volt. A másik a megtérést hirdetőt és családját megölni és örökre elnémítani. A harmadik terve az épülő bárka és a remények házának felégetése volt.

Banna erős tereget gyűjtött maga köré. Nagybátyjának, Tubálkainnak és a kainita Lamekhnek fegyvertárából bőven jutott a tervezett harcra.

Háromszáz felfegyverzett férfi indult a Pishon felső folyása felé. Banna három csoportra osztotta csapatát. Vagy ötven férfire Hadán vezérlete alatt úttörő elővédi szolgálatot bízott. A második harci csoport, a nehéz lándzsásoknak vezére Kelli volt. Ezek vagy nyolcvan harcost számláltak. A harmadik harcosraj vagy száznolcvan emberből állt, annak a csapatnak maga Banna állt az élére.

A haditervet a reménység házától délre egy napi járás távolságában beszéltek meg. Hadán egy nappal hamarabb indult, hogy előnyt nyerjen a két visszamaradt csapattal szemben. Az ő feladata az volt, hogy a reménység házát észak felől a Kauláról támadja a kürt zendülésének idején. Kelli nyolcvan emberével egy félnappal később indult, mert az ő feladatuk a nyugatról való támadás volt. Banna nagy harci csoportja az alkony beálltakor délről a Pishon partja mentén helyezkedik el.

A haditerv valóra vál', mert az alkony beálltakor mind a három sereg a jelzett helyen állt halotti csendben.

Banna jól látta az alkonyi áldozat füstjét a magasba szállni, mert a nap utolsó sugarai aranyos színnel vonták be az áldozati füstgomolyagot. Valószínű, hogy a bosszú embere nem értette meg a látottakból azt, hogy Istennek Noé áldozata kedvesebb, mint Banna szívéen a gonosz elgondolás.

A három támadó csapat várta az éjszakát, hogy annak sötét leple alatt egész közel férközzenek a remények házához, hogy mire a nap újra felkél, halált és lángokban úszó birkát találjon.

Uzor már maga mögött hagyta a pishoni vízesést. Lamekh nyugvóhelyétől jött. Még hallatszott a vízrengeteg ságása, de valami eltérő nesz ütötte meg fülét.

Úszó kezek csapása és egy ember erős küszködése a levegőért. Az öreg próféta a folyó hullámainra tekintett és látta, amint egy kőhajításonyira a parttól egy ismeretlen nagynövésű férfiú igyekszik a parti felé.

— Ki vagy, te küszködő ember? — kérdezte Uzor, a meglepetéstől szinte megmeredten.

— Segíts, mert fogytán az erőm! — hangzott a válasz.

Az aggastyán villámgyorsan gondolkozott, a gondolatot pedig tett követte. Köpenyét leöltötte és vállára vetette, majd a part mentén fekvő gófer tönknek esett és a parton lefelé a vízbe gurította. A tönk végét a víz sodra bevonta, Uzor máris megnyergelte, egy kezeügyéb került ággal eltaszította magát a partról és a küzködő ember felé tolta fanéket érő nyomatékkaal. Amikor sikerült megközelíteni a már süllyedő embert, odahajlítá próféta köpenyét, amit a fuldokló erősen megragadott. Az ág még szerencsére az ellenkező oldalon is folyófenékre talált s így sikerült a tönköt a part felé hajtani.

Amikor már embermagasságnál alacsonyabb helyhez jutot-

tak, Uzor a vízbe vetette magát és a köpenybe görcsösen kapaszkodó embert megragadta és a part felé vonta.

Az ismeretlen embert sikerült megmenteni. De mily nagy volt a meglepetése, amikor a megmentetben Manzelára, Banna óriás szolgájára ismert az életmentő.

— Manzela, édes fiam! — kiáltott remegő hangon az agg próféta.

— Uzor atyám! — én vagyok!

A két vizes, kimerült férfiú fáradtan közeledett a remények háza felé, ahonnan, amikor meglátták őket, segítség is érkezett.

Benn a házban azonban sem a tűz melege, sem a szíves vendégszeretet nem jutott szerephez. Csak egy sürgős tennivaló volt; Noét azonnal hazahívni a bárka építése helyéről.

Még a keleti égbolton látszott a nap, amikor a remények házában Noé egész családja és hozzátartozói nagy figyelemmel hallgatták Manzelát.

— Szüntelenül üldözött Banna, a hármass bálvány össze-zúzásáért életemre tört... meg akart ölni... de nem tudta bosszúját rajtam végrehajtani...

— Megmondottam, fiam, hogy megáld téged a Teremtő Úr — mondotta meggyőződéssel Uzor.

— Honnan tudod mindezt, amit elmondtál nekünk — kérdezte Noé.

— Egy barlangban rejtőztem, ahol éppen megbeszélést tartott Banna két társával együtt.

— A terv szerint mikor támadnak?

— Holnap, kora reggel, a déli csapat kürtjelzésekor, — válaszolt Noénak Manzela.

Amikor a család meghallotta a vész hírt, minden szem a Methusélah mellett álló Nadirára szegeződött. Eszükbe jutott, amit Uzornak mondott, hogy Banna nem hagyja bosszú nélkül a bálvány lerontását.

Methusélah kis gyermekként kezdett sírálni. Hiába vigasztalták a gyermekké lett aggastyánt, a hallott hírek összemorzolták önuralmát.

Ekkor Noé harsány hangon szólalt meg, annyira, hogy szinte megigézte a körülállókat:

— Manzelát a Teremtő Úr küldötte! Mindenkinek tudnia kell, hogy az erős és hatalmas Úr kitarja felettünk hatalmas karját. Mindenki bizonn Őbenne, legyetek általa erősek. Bannát, a bálványimádót megbünteti az igazságos Úr. Most mindenki rám figyeljen és azt cselekedje, amit én parancsolok.

Nem sokkal később Methusélah, Uzor és a két aszony elindult a Pishon vizesése felé, hogy ott, Lamekh sírűregében a vésses ütközet alatt menedéket találjanak.

A remények házat menedékvárrá alakították át. Minden ablakát eltorlaszolták, szinte beépítették; csak az ajtó maradt szabad egy felső nyílással. A ház tetőzetén is hagytak nyílást, hogy így a támadó ellenséget a réseken át nyilazhassák. Az egész házat körülsáncolták s rögtönzött akadályokat állítottak mindenhova. — Olyanná lett a remények háza, mint egy erődítmény. Parancsnokká Manzelát nevezte ki Noé, társai pedig az Énokh-követők heten. Nyílroppentőjük volt elég, nyílveszélyük pedig szinte megszámlálhatatlan mennyiségben. Az esetleges közelharcra buzogány és egyéb fegyver állt készen.

Noé és három fia az épülő bárka védelmét vállalták. Tünelmes gyorsasággal folyt az előkészítő munka. Noé nemcsak kegyelmi hírnöknek és bárkaépítőnek, hanem jó hadvezérnek is bizonyult, aki egyáltalán nem veszítette el lélekjelenlétét. Önuralma és biztos fellépése jó hatással volt a körülötte állókra. Az Úrba vetett bizalma varázserőként lelkesítette a vele együtt küzdő tizenegyet. Az előkészület szorgos munkájában ismét jó munkaező volt Bebed, amelynek segítségével igazán szükséges volt.

Mire az alkonyati áldozat ideje elérkezett, mindennel elkészültek, úgy, hogy akkorra már csak a lélek elkészítése maradt feladatul. Manzela is résztvevett az áldozat bemutatásánál. Az áldo-

zati füst még a szokottnál is gyorsabban szállott a magasba. Noé imádkozott s mindenki ég felé emelte tekintetét. Csodálkozva látták, hogy az áldozati füst a lenyugvó nap fényében aranyozott gomolyaggá válva szállt fel az Isten felé.

Manzela az óriás ember nem tudta visszafojtani a kebelből előtörő érzelmeit. A rettenetes erejű férfiú meglágyult és zokogni kezdett. Soha életében még nem élt át hasonlót. Talán az a hatalmas Teremtő Úr, akit Noé szeret, érintette a szívét? Manzela szívét boldog érzés töltötte el. Úgy érezte, hogy őt is megáldotta a hatalmas Isten.

Áldozatbemutatás után Noé mindenkit homlokon csókolott, Manzelát is. Aztán mindenki elfoglalta kijelölt helyét. Valószínű, hogy Noé táborai közül senki sem hajtotta fejét álomra.

A harcosok mérlegelése éberséget parancsolt. Banna több mint háromszáz fegyverese áll harcra készen, ezzel szemben Noé kis csapata tizenkét férfi... Huszonötszörös volt a támadó fél száma. Igaz, hogy a támadónak mindig nehezebb a helyzete, sőt hátrányos volt Bannára nézve, hogy haditerve nyilvánossá lett... de a leghátrányosabb, hogy nincs vele, sőt ellene van az igaz Teremtő Úr.

Noé magához hívta Bebedet, a kipróbált harcost. A bárka napnyugati oldalához állította, mert Manzela szerint onnan támad Kelli nyolcvan embere. Megveregette remegő ormányát s erre az állat okos szemét gazdájára szegezte. Valami biztató sugár áradt a hű szolgálja szeméből.

Az apa és három fia a bárka különböző részein helyezkedtek el, hogy figyelmük minden irányban felfedezhesse az esetleg közelgő ellenséget.

Lassan múlt, rémes éjszakája volt ez a reményháziaknak. Minden zöreire figyeltek. Halotti csend borult a tájra, még a levelek sem zizegtek.

Bebed törte meg a csendet. A lomha nagy állat ormánya himbálódzni kezdett, hatalmas fülei felemelkedtek, — figyelt. Valószínű, hogy idegenek közeledését érezte. A magas Kaula felől va-

lami szokatlan zaj keletkezett. Noé először a pishoni vízesés zúgására gondolt, talán a szél szárnyai erősebb iramban hozták a távoli hangot... de nemsokára hallották, hogy valami közelgő sereg lépteinek zaja.

De hiszen még éjfél sem múlt el? A támadást reggelre várta Noé. Mit is tegyen? Oly sötét volt, hogy képtelen volt bármit is maga előtt látni. Bebed elindult s a vak éjszakában eltűnt.

Nem értette a történendőket, hisz Banna még kevésbé láthat, ő előtte ismeretlen ez a táj, hogyan indulhat meg e sötét éjszakában csapatával. Kürt zengése sem hallatszott... Mi ez tehát?

Egy oroszlán ordítása hallatszott, nem is oly nagy távolságból.

Noé a bárka magaslatán fiaival biztonságban érezték magukat. Manzela és társai szintén biztonságban voltak, ez a tudat megnyugtatta a vezért.

Ujra oroszlanordítás halatszott, csak úgy vízhangzott az erdőrengeteg. Most már az is megállapítást nyert, hogy több oroszlán, sőt több vadállat közeledéséről van szó.

Északról emberek kiáltása is hallatszott. Hadán csapata veszéyes helyzetbe jutott. Az erdőből előtörő vadállatok komoly ellenfélnek bizonyultak. A kiáltások kétségbeejtőkké váltak.

Egyszerre meglepetésszerűen kürt zengett az éjszakában... A remények háza felől hangzott. Valami barci riedőt fújt az ismeretlen kürtös.

— Ez Banna kürtjelzése, mondotta Noé a sötétben hozzá érkező Khámnak.

— Szálljunk alá, atyám és menjünk Manzela segítségére!

— Semmiképpen sem, maradj veszteg Khám, téj vissza a helyedre és várd nyugalommal a következőket.

Dél felől is hasonló kürtzengés hangzott. Kís idő múltán nyugatról is hangzott a hasonló kürt viszonzás, szinte egyidőben északról is, de a kürtzengés bizonytalan rezgéssel törte át az éjszaka légkörét.

Ami ezután következett, annak szemtanúja nem lehetett senki, mert a fekete éjszaka mindent eltakart. A fülek azonban

annál többet hallottak. A vadállatok éktelen ordítása, vonítás és bömbölés egyvelege töltötte be az előbb még kísérteties csendet. A zaj fokozódott, az erdő száraz gallyai töredezték, a földre hullottak és ripegtek-ropogtak, úgy hallatszott a zaj, mintha egy hatalmas sereg közeledne a remények háza felé. Borzalmasan hallatszott a harci zaj, amibe emberek kiáltása, sőt jajszáva is belevegült.

Az éktelen borzalmak zaja mint áradat körülvette a bárkát s minden oldalról hallhatóvá lett. Megdermedten hallgattak Noé és harcosai ezt a nem várt zajongást.

A vadállatok serege segítségére jött az Isten emberének. Az Úr ítélte. Banna csalódott isteneiben, mert csúfosan cserbenhagyták a kevély bizakodót. Az Úr szolgálja pedig átélhette, hogy mily csodásan hadakozik Isten a benne bizókért.

Amit a hajnali fény látni engedett, az a győztesre lesujtólag hatott. A látvány borzalmas volt. Ilyen borzasztó vérfürdőt még Manzela sem látott a Séliu-hegyi pásztorháborúk alkalmával.

Több mint kétszáz összetépett, marcangolt harcost találtak a gyászos színtéren, akiket a Pishon hőmpölygő hullámaiba vetett Noé. Banna és a megmaradt vitézek elszéledve egyenként próbálták megmenteni veszélybe jutott életüket.

Egy-két haldokló sebesült is akadt, akiket mint az Úr haragjának sújtottait Manzela buzogánya végzett ki.

Mind a tízenketten megmenekülve dicsérték az Urat, csak Bebed hiányzott Noé harcosai közül. A hű szolga valószínű vad-harcosaival üldözőbe vette a megmaradottakat.

Uzor hívei elsiettek a Pishon vízeséséhez, hogy hazahozzák az odamenekülteket és elvigyék az örömhírt, amelyet az igazi Teremtő Ur az égben cselekedett.

Amikor a barlang nyílásától elhengerítették a követ, Zenith lépett ki azon elsőnek.

— Mi történt Noéval és az én édes fiaimmal?

— Békességben vannak! — legyen érte magasztalva az Ur,

— válaszolt Alikhán Zenithnek, aki az Énokh lelkületűek legidősebbike lehetett.

— Légy áldott Uzor! Isten meghallgatta imád, mert megőrzött minket az ítélet éjjelén.

— Legyen magasztalva az Ur mindörökké!

— Örökkön, örökké! — hangzott a magasztaló ige a szent emberek ajkáról.

Uzor arca az örömhír vétele után sem változott. Zenith megnyugvással fogadta a jó hírt, de azután ő is Uzor keblére hajtotta fejét.

A barlangból siralmas vontatott panaszos szavak halladszódtak.

— Miért nem én... Oh inkább engem... engem a megvénhedt embert hívtál volna álomra... Oh Nadira!... én gondviselőm... Ki fog engem úgy szeretni, mint ahogy te szeretted... Oh Nadira, jó leányom.

— Hol van Nadira?... Ő nem jön ki a sírok barlangjából? — kérdezte rosszat sejtve Alikhán. Kérdésére nem kapott feleletet, csak szomorú sírásnak a hangja szűrődött ki a barlang nyílásán.

Alikhán megilletődve balsejtelmekről és egy-két társától kísérvé a mélyedésben eltűnt. A szokatlan szürkület gyér világa is elég volt, hogy meglássák a valót. Nadira nagy termete elnyulva feküdt a barlang nyirkos fenekén. Matuselah nagyapa melléje kuporodva siratta. A háttérben a barlang kőpadján fehér gyolcsba tekerve feküdt Lamekh holtteste.

Vajjon ki lesz a sziklaüreg harmadik lakója?

Valószínű a megvénhedt, lett volna az emberi válasz. Azonban a sorrend betartása az élet Urának kezében van, ezt Ő senki másra nem bizza.

Nadira halálhíre mély fájdalmat okozott Noé családjának. Mindenki, de különösen Zenith érezte a nagy veszteséget. Sok könnyet hullatott érte, nem csak akkor, amikor elváltak örökre útjais, hanem sok idő multával is.

A nagy ítélet éjszakáját az eltakarítás napja követte. A véres terhek eltakarítása után a sáncok és védelmi torlaszok eltakarítása következett. Ennek a szomorú és emlékezetes napnak tenni-
valói közé tartozott Nadira testének eltemetése is.

Pishon zuhatagja szolgáltatta a gyászzenét. Egyenletes zuhogása az óriási vízmennyiségnek, valami örök, kifogyhatatlan erőről zengett zsolozsmát. Túlharsogta az ideiglenes életmegnyilatkozásokat. Elhallgattatta a sóhajt — a szív fájó jaját. Elnémította a kicsiny ember panaszszavát.

Pishon zuhogott, zuhogott és rohant tovább a messzeségbe, völgyek kanyargós ölén át, majd sík földek táján megcsendesült... a végre a végtelenbe olvadt... a mélységes tengerbe.

Manzela hatalmas karja hengerítette a követ Lamekh barlangjának nyílásához. A vészes éjszaka után egy csendes, de álomtalan éjszaka következett. Oly sok volt az izgalom és még több a szív fájdalma. A sok Pishonba vetett vitéz halála, a jóságos Nadira elköltözése még nem voltak a messze mult eseményei. Napok, sőt ezeknél is több kellett, hogy a mindennapi élet a maga rendje szerint folyhasson.

Még egy fájó érzés is helyet kért a többi között, noha ezt titokban rejtegették, mert ez emberek elleni kegyelet sértő dolognak is minősíthette volna valaki.

Bebed, a hű szolga még nem tért vissza. Vajjon hol lehet? Mindenki érezte a hiányát, várta a szelíd, lomha óriást.

Három nappal a nagy csata után felzendült a ház tája, mert Bebed közeledését jelezte valaki.

Mindenki a jelzett irányba tekintett s valóban a nagy agyaras fáradtan közeledett a remények háza felé. Az örömet azonban meglepetés váltotta fel, amint ormányában egy férfiú testét is meglátták.

Manzela ért leghamarabb Bebed közelébe, hogy lássa, kit hoz az ormányos. Nagy volt azonban a meglepetése, amint volt urára Bannára ismert.

— Egy azok közül... szólt megvető hangon Alikhán.

Noé kissé távolról nézett a véres homlokú, csapzott hajú férfiú felé, de Bebed egész közel vitte gazdájához és lábai elé tette.

Manzela melléje térdelt és fülét a férfi ajkához helyezte.

— Ismered a férfiút? — kérde Manzela-tól Noé.

Ismerem... felelte szinte suttogva és fülét újra, volt gazdája ajkára helyezte.

Mindenki csendesen nézte a jelenetet.

— Él!... él... még benne van a lélek!

— Kicsoda ez a férfiú? — hangzott ismét Noé ajkáról a kérdés.

— Banna! Banna a te ellenséged, Uram... Az én volt gazdám!... Ő a pásztorok fejedelme... A háromnap előtti rémes éjszakának a vezére.

Uzor összeresztett, amikor távol állva meghallotta Banna nevét.

Metuselah is megtudta a nagy hírt. Minden erejét összeszedve, botjára támaszkodva igyekezett a földön fekvő emberhez.

Az agg ember szája rozgott, de hangos szó abból nem származott. Uzor és Alikhán támogatták, hogy össze ne roskadjon.

Noé parancsát várták a körülállók. Öletessék meg Banna úgy mint harcosai? — vagy mint fejedelem kezeltessék.

Kettős érzelem tusakodott Noé lelkében. A méltó igazságos bűnhődés — és a kegyelmet adó szeretet, amely irgalommal ereszkedik a megtört, gyenge ellenfélhez.

Noé Manzelát figyelte. A hatalmas erejű férfiú gyermekké változott. Hosszasan nézegette volt gazdájának halvány arcát, miközben annak kezét simogatta.

Banna, jó uram... nyisd meg szemeidet és lásd meg azokat, akiket a nagy Teremtő Úr megszabadított... A körülállók közül egyesek mélyen megrendültek. Zenith a remények házában egyetlen nőtagja hangos, szíveltépő zokogásba tört. Ugyanezt tette a család legöregebb tagja, Matuselah is. A Noé fiúk közül Khámot hatotta meg a látvány... vagy az édesanya zokogása, nem tudni, csak azt, hogy elfutott egy közelben álló jegenye fához és arcát a fatörzséhez szorította.

Noé szoborként állott, sokáig némán tekintett maga elé a aztán határozott hangon fordult fiai felé.

— Vigyétek Bannát a házba és vegyüek gondjainkba. Istené az ítélet, — miénk az irgalom.

Még mielőtt a fiúk atyjuk parancsát teljesíthették volna, a a földön térdelő Manzela óvatosan felnyalábolta Bannát és megindult vele a ház felé. A családhoz tartozók mind követték Manzelát, Uzor is, csak Alikhán és az Énokh lelkületű fekete csuhás betes csoportja maradt távol.

Banna megkegyelmezése nem tetszett a szigorú felfogást valló Alikhannak. Társai is azonosságot vállaltak vele, a jelekből arra lehetett következtetni, hogy ezek után nem maradhatnak a remények háza körül, hanem visszatérnek a Kasim tó vidékére Uzor kunyhójába és ott várják meg az Ur intézkedését. Alikhán már Manzela befogadását sem tanácsolta. Idegenkedett oly szellem közeledésétől, amely az Istennel szüntelen járás nehéz feladatát bármily oldalról megzavarná. Ez irányban más véleményen volt mint Uzor s ehhez keményen ragaszkodott, de az ellentét Uzor bölcs okfejtése nyomán és Manzela nemes viselkedése folytán elsimult... De Noé kegyelmező eljárása Alikhant teljesen új helyzet elé állította. Noé fiaiban is talált egyetmást, amit elítélt. Elgondolása szerint összeférhetetlen a bárka célja a fiúk, különösen Khám életével... Valami oly feltevést türt meg szívében a más-ként gondolkodó, mely egyenesen kétkedett Noénak az Urtól való igéretében. Szerinte nem családnak, hanem egyes kiváló embereknek jár az Isten ámentő kegyelme.

Egy vitás, fárasztó éj után Alikhán hét társával még pirkadatkor elindult — a régi otthon felé, ahol már nem kell félniök Bannától, a félelmetes pásztorfőnök haragjától... és ahol csendesén várhatják az Ur világosabb kijelentését.

Uzor az öreg próféta a nagy jegenyékig kíserte őket s miután megáldotta és megcsókolgatta őket, elváltak. Sokáig nézte a távozókat. Amikor Alikhánt és társait az erdő sűrű fái végleg el-

takarták, úgy érezte magát Uzor, mint akinek szívét ketté vágná valami ismeretlen éles fegyver.

VI.

A megfogyatkozott kis csapat sok viszontagság után hozzáfogott a bárkaépítés nehéz munkájához. Nadira a konyha körül a hét Énokh-lelkületű pedig a bárkaépítés munkájánál hiányzott.

Noét is bántotta Alikhán elhatározása, de az Ur gondviselésének tudta be azt az intézkedést, amely a hét férfiút a bárka hatalmas vázának építésére odarendelte. Az a munka, amely ezek után várt az építőkre, már kevesebb emberi erővel is végezhető volt.

Egy szorgalmas nap után, amikor már bealkonyodott, az egész család és a kedves fogadott rokon, Manzela is, a ház körül telepedett le. A lobogó rőzse lángos parazsa felett, nyársra tűzött ürücombot forgattak. Készült az illatos friss vacsora, miközben Manzela elmondott egyet-mást a borzalmak éjszakájából.

— Még mindig fülemben cseng a kürt zengése... — monddta Noé elgondolkozva. Ami engem még most is nyugtalanít, az az érthetetlen első jelzésben van.

— Miért érthetetlen előttem atyám? — kérde Jáfet.

— Miért?... Manzela akkori jelentése szerint Banna délről készült támadni. Ezt a déli csoport meg is tette, de csak jóval később az első jel után. Az én megfigyelésem szerint innen a ház tájáról hangzott az első kürtzengés.

— Valóban úgy is van Atyám! — erősíté meg Sem.

— A harmadik jelzést nyugat csapata adta, a negyedik, gyenge, hiányos zengést az északiak adták.

— Keserves kürtölés volt az, jegyzé meg Khám kissé tréfásan. Alighanem egy vén sörényes nem tűrte a kürt szavát.

— Nem hát! persze, hogy nem tűrte, mosolygott Manzela, miközben nyárson sültjét megszaglászta. Mert az oroszlán kürtzengése különb minden harci riadónál.

— Az első kürt szavát én is egész közélről hallottam, — állapította meg Uzor.

— Négyezer fújták meg a kürtöt, pedig csak három harci csoportja volt Bannának, vette a szót Noé. — Ki volt tehát a negyedik? ... Banna csapata abban az időben még távol volt, azt a második kürtjelzésből meg is lehetett állapítani. Az első kürtös megelőzte csapatát.

— És nem reggel, hanem a vak sötéttségben jelezte, amikor senkisémet tudta, hogy merre kellett mennie, — állapította meg Sem.

— Valóban érthetetlen, — jegyzé meg Jáfet.

— Hallgassuk meg Manzelát, aki jobban ismerte a Seliu-hegy vitézeit; ajánlotta Khám.

— Nos mi a véleményed Manzela? — kérde a most már elkomolyodott óriást Noé?

Az illatozó ürücombot jó étvággal fogyasztották a bárka építői, miközben a Séliu óriás szülötte még eddig nem tudott dolgokat beszélt az ítélet éjszakájáról.

Amikor a rőzse parazsa már lassan kialvóban volt, mindenki tudta, hogy Manzela egy magával hozott kürttel adta az első jelt. Banna seregét ez az idő előtti kürtzengés zavarta meg teljesen. Így estek áldozatul a vadállatoknak, mert az elhagyott rejtekhely számukra nem adott menedéket.

A nagy csendet Uzor beszéde törte meg.

— Nem te fújtad meg a kürtöt, hanem az igazságos Isten!

— Ugy van, Uzor, — Isten, az örök Teremtő Úr, aki elküldötte az ő hatalmas erejű erdei vadjait.

A házból Banna panaszos nyögését lehetett hallani.

— Szegény szenvedő ember, — hej! az a Bebed jól megropogtatta bordáit, — hangzott Khám megállapítása.

— Térjetek nyugovóra, kedveseim. Legyen csendes és nyugalmas számunkra az éj... őrizzen meg bennünket a hatalmas Teremtő Úr — búcsúzott szereteteitől Nőé.

— Úgy legyen... hangzott halkán az ajkáról a megerősí-

és szava, aztán nemsokára mindenki álomra szenderült, csak ket-
ten virrasztottak, a beteg Banna és az Istennel társalgó Nőé.

A vadállatoktól űzött támadó seregből talán hírmondó sem
maradt. Mélyen az erdőben nap nap után még mindig találtak
élettelen tetemeket, amelyek arról tettek bizonyosságot, hogy az állati
sereg végzett Banna seregével. Így került maga a vezér is Bebed
ormányába, majd a legyőzhetetlen Isten embereihez is.

A harcias mammutóriás utólért az ellenségszerzőt és meg-
hagyta az életnek. Egy kis borda összeroppanás és belső vérzésen
kívül más baj nem történt. Elvégre Bebed nem tehetett arról, hogy
az ormányába került ember tulajágosan ficáinkolt. Valószínű meg-
akarta kímélni attól, hogy a földre essen és valamiképpen megüssse
maga.

A beteg ember állapota napról-napra rosazabbodott. Egy
napon amikor futárok érkeztek a kasimparti fejedelmi házból, hogy
eltűnt uruk és vitézei után érdeklődjenek, Banna eszméletét vissza-
nyerte oly annyira, hogy szava érthetővé vált a hozzáintézett
szavakat is megértette.

— Kasimpartiak jöttek hozzád Banna, kívánsz velük be-
szélni? — kérdezte szelíden Noé.

A beteg arca felragyogott, szemét tágra nyitva a jövővé-
nyekre tekintett.

— Légy áldott jó Urunk! Eljövénk megtudni szeretett Urunk
mibenlétét; — köszöntötte a hármas küldöttség közül egy félszemű
dereshajú férfiú.

— Gáson! Eljöttél? ... Gáson? ...

— Igen jó urunk, amint látják szemeid, eljöttünk, parancsolt
és mi azt tesszük, mit akarsz, hogy cselekedjünk?

Alig hallhatóan suttogta szavait Banna, de a körülálók mégis
megértették a már meghalni készülő ember végakarátát.

Másnap hajnaltájban pihent, paripákon indult három férfiú

vissza a kasimparti gazdátlan fejedelmi házhoz, az egyik lovas kicserélésével.

Gáson Banna akarata folytán nála maradt és helyette a rövidebb út ismerője Manzela lett a harmadik.

Banna már nem térhetett vissza, mert napjai fogyóban voltak.

Lehetséges, hogy Banna a remények házát akkor sem hagyta volna el ha egészsége helyreáll. Ő elhitte a Noé ajkáról jövő isteni ígét. Banna bevallotta bűnét és azt, hogy méltó az Isten barátságának elvételére... Csak egyet kért szüntelen... csak egyről suttogott lázas ajka... és ez Adalin megmentéséért, egyetlen leánynak az életéért való szüntelen könyörgés volt.

Noé megtárgyalta, hogy elfogadja Adalint gyermekének és Isten kegyelmes intézkedésére bízta. Azonban a kasimparti fejedelmi házból semminémű kincset elnem fogad.

Hosszú nehéz napok következtek ezután... Az apa várta gyermekét... várta a viszontlátás pillanatát és az ezután következő jótékony halált.

Hét nap múlhatott el, míg a küldöttek Adalinnal megérkeztek. Manzela az élen haladt, középen tevehátára erősített kosárban Banna gyönyörű leánya és Adalin öreg dajkája Zinda. A két vitéz egyike jobbja, másik pedig a baloldalon lovagoltak.

Az érkezés idejében szünetelt a bárka építése. Együtt volt az egész család, hogy szemtanúja legyen Adalin és édesatyja találkozásának.

Pillangó könnyedséggel libbent alá a kosárból a karcsú leányzó. Egyszínű bársony ruhája odasimult nőies alakjához, rézszínű hajfürtjei vállán megtört hullámokban pihentek. Szemei olyanok voltak mint a megriadt özikéje... félénkek.

— Elérkeztél új otthonodba Adalin. Áldjon és erősítsen meg az örökkévaló Úr.

— Téged is, atyám megmentője! Engedd, hogy szolgálóleányod kedves legyen előtted és lehessenek háza lakója. — Adalin oly kedvesen intézte e szavakat Noéhoz, hogy akik hallották szinte megkönnyezték az új jövevényt.

A viszontlátás, atya és leánya között megrendítő látványt nyújtott. Banna kitárta gyermeke felé remegő karjait, arcát a találkozó átélése teljesen megváltoztatta

— Adalin! Én gyermekem!

— Atyám!... drága jó atyám! — hangzott egyidőben a szívből jövő megszólítás.

— Eljöttél?... itt vagy Adalin? Áldott légy... áldjon meg Noé... Ura és Istene... én gyermekem! Adalin atyja lábait átkarolva keserves sírásba tört, miközben halvány, meghosszabbodott kezeivel simogatta gyermeke hajfürtjeit Banna.

— Adalin... én meghalok... nem megyek többé Kasim mellé lakozni... én itt maradok... Lamekh mellé... Nadira is már vele... Noé lesz a te atyád... Adalin... lesz Noé leánya... az Úr... Noé... A... da... lin.

Atyám!... édes atyám! — Banna feje hátra hanyatlott kezei Adalin hajfürtjeiről lecsúsztak és többé meg sem mozdultak.

Banna, a pásztorok fejedelme, Kasim és Seliu vidékének ura, befejezte földi életét.

Mint szobor úgy állott Noé az élettelen hátrahanyatlott fejénél. A három Noé fiú távolabb állva figyelte a megrendítő képet.

Az öreg dajka azon igyekezett, hogy Adalint halott atyja mellől elvezesse. Zinda minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. A leány görcsösen átölelve tartotta halott atyjának lábait.

Sem közeledett elsőnek, hogy segítségére legyen Zindának, és megérintette a szenvedő leány kezét.

Az első női kéz, amelyet édesanyja kezén kívül a férfiú kéz megérintett. Delejes érzés futott át testén, amikor Adalin kezét gyengéden magafelé emelte. Még csodálatosabbá lett számára ez a soha nem tapasztalt érzés, amidőn sikerült az önkívületben levő leányt a halottól etávoztatnia. Adalin Semtől vezetve az épület egy másik helységébe távozott.

Zinda, az öreg dajka [nem tudta megfajteni a történetekben rejlő valóságot. Arra gondolt akarata ellenére, hogy az egész élet nem más, mint megfajtésre váró problémák, amelyeket legtöbb

esetben nem az ember hanem egy mindenek felett álló hatalom kifürkészhetetlen intézkedése végez el...

A szikla lépcsőzetéről lezuhogó Pishon vize, mintha még jobban hallatta volna zajgását, mint máskor... talán a pusztafőnök tiszteletére?... vagy azért, hogy Adalin zokogását túlharsogja?... ezt megfejtetni nem lehet. Talán Semnek is nehéz lett volna erre válaszolni, aki kénytelen volt a hatalmas zuhogás miatt a vigasztalás okáért egészen közel hajolni Adalin füléhez.

A Pishon barlang nyílásáról a követ ismét Manzela hengerítette el és mikor régi urának testét a sziklalépcsőre fektették, a siratás után ismét befedé azt.

Mikor Nadirát temették, senki más, csak a Teremtő Isten tudta, hogy a sziklaüreg harmadik lakója Banna lesz.

Újra zavartalanul megindult a bárka építése. Az erdő visszhangozta a sok ezer és ezer kalapácsütést, fűrészek surlódását, zizegését. A munkás férfiak kiáltása és Noé harsány utasításai váltották fel a szerszámok zenéjét.

Néha mint változatosság hangadójaként, Bebed is beleszólt a munka muzsikájába. Mélyen járó hangját változatos bömbölő ordítása tette érdekessé.

Meg is ijesztgette a rejtélyes öreg a mit sem sejtő közelállókat, akár ember vagy állat volt a megrémült. Megfutamodtak a földön járók és elrebbentek az égen repdesők is, mert Bebed hangja nagyterjedelműnek bizonyult.

Különösen akkor volt hangadó, amikor az incselkedő Khánnal dolgozott. Ugyanis Bebed adogatta fel a magasba a szükséges gerendákat, deszkákat. Nagy kötegeket tett eléje Manzela és segítői, amit az óriás állat ormányára nyalábolt és fellendített a magasba. Ilyenkor Khán késlekedve vette át a felnyújtott terhet, amit azonban Bebed nem tűrt sokáig, hanem méltatlanul ripakodott incselkedő gazdjára.

Pannonhalmi: Vihar előtt.

Bebed nem tűrte a tréfát. Elvégre a bárka építését ő is oly komolynak tartotta, mint az ő kedves jó gazdája, Noé. Khán ilyenkor természetesen nemcsak Babed rendreutasítását kapta, hanem édesatyjától is kapott dorgálást.

Azonban eltekintve az ilyen kisebb csetepatéktól, az óvilág hatalmas csodája napról-napra közeledett az elkészítés végső napjához.

Tavaszi időtájt volt, amikor a bárka építőket valami nem várt esemény lepte meg. Jáfet, aki korán, még a hajnal teljes be-köszöntése előtt elsőnek felkúszott az állványon a bárka tetejére, valami zajt, majd dörögést hallott. Jáfetet óvatossága arra intette, hogy másokat is hívjon e különös nesz kikutatására és ismét visszatért a remények házához.

Kis idő múltán már az építők egész csapata közeledett a bárka felé, hogy megtudják ki, vagy mi lakozik a bárkában.

Khán és Manzéla volt az első a bárka bejáratánál és lassú léptekkel közeledett a nesz irányába. Még Uzor próféta is fellépdelt, hogy a különös jelenség nyitjára jöjjön.

— Csak nem valami gonosz lélek bolyong a kegyelem készülő hajlékában? — gondolkozott hangosan az öreg próféta. Khán mosolygott.

— Hallod, Manzéla, mit mond Uzor? — aztán jól vigyázz ha nyakon fogod a gonoszt! — tréfálkozott ismét Noé egyik fia.

Manzéla nem felelt, hanem óvatosan közeledett oda, ahonnan a hangok érkeztek.

— Medve! — kiáltotta Manzéla, miközben dárdáját felemelte.

— Ne bántsd! — hangzott Noé parancsszava, s miközben a többiek hátráltak, Noé határozott léptekkel közeledett a meglepett állathoz. A medve mozdulatából jól látta Noé, hogy nincs benne támadó szándék és így egész közel férközött a bárka első lakójához. Egy borzas szürű fiatal anyamedve a bárkában keresett menedéket két újszülött csemetéjének.

Noé utasítására száraz gallyakból sátrat képeztek, amit száraz szénával betakartak. Az új lakó meglelégedéssel fogadta az

intézkedést, elpihent a puha fészekben és boldogan nyaldosta emlőin csüngő két pufók kölykét.

Amíg Noé és a bátrak az új lakóval foglalkoztak, Uzor türelmetlenül várta a végleges jelentést a történetekről, mert noha ő is fent járt a bárkában, de amikor a gonosz szellem medvévé változott, a jámbor aggastyán jónak látta a szégyenletes, de hasznos futást. Elvégre, ha a gonosz egy medvét száll meg, azt sem lehet tréfának minősíteni.

Három hónappal később az anyamedve visszatért a Kaula sziklás erdeibe, de a két bocs, *Burri* és *Mirró*, a bárka állandó lakói lettek, Uzor pedig az eltávozott anyamedve helyettes szerepét vállalta önként magára.

Megtörtént nem is egyszer, hogy a meleg napsütésben, etetés közben elszunnyadt a medve-nevelő próféta s ilyenkor a két bocs hálásan nyislogatta Uzor ráncos kezefejét.

A bárka első lakóit követték az ereszi fecskék, akik csi-cseragve hozták a sarat és fűszálakat, hogy a hatalmas bárka egy kis gerenda-szegletében felépüljön az élni akarás új hajléka, a fecskék új világba átmentett fészke.

Míg a férfiak a fenyőviaszt gyűjtötték és lobogó tűznél óvatosan melegítették, addig Zenith és Adalin a ház körül szorgoskodtak.

Nagy volt Adalin öröme, amikor az aklok lakóit, a gyapjas juhokat a legelőre terelte. A Pishon menti óriás jegonyék környékén dúsan nevedett a bársonyos fű, illatos virágokkal vegyítve. Ezen a helyen szeretett legelni a nyáj és itt időzött legszívesebben Noé fogadott leánya, a csodálatos szépségű pásztor-leány is.

Mindenképen jónak bizonyult, mert nem volt távol a remények házától, a bárkát is jól lehetett látni, — sőt néha a bárka ablakán kitekintő Noé-fiakat is jól felismerte.

Hogy miért és hogyan, ki is tudná megmondani, de a leg-

többször Sem alakját pillantotta meg, aki valószínű a legtöbb munkát a bárka azon az oldalán végezte, ahol Adalin nyáját legeltette.

A leány a fiúk integetését viszonzta, de feltűnt Adalinnak, hogy mindig akkor van a legszebb virágcsokor a kezében, amikor Semnek integet a bárka felé.

— Atyám! Én elmondanék neked valamit, amit hiszem, hogy meg fogsz érteni — szólt Sem atyjához, amikor egy estén ketten jártak a nagy jegenyék táján.

— Szólj fiam, én meghallgatom mondanivalódat!

Atya és fia a holdas éjben sokáig beszélgettek. A remények házában már rég nyugvóra tértek, csendesen pihentek, — csak Adalin szemére nem jött álom.

Talán Bannára, édesatyjára gondolt, vagy másra? — ő tudts csak és talán más, rajta kívül ketten.

Ugy is volt. Sem bevallotta Noénak, hogy ragaszkodik Adalinhoz. Arra kérte atyját, hogy készítse elő a frigyet az ő legjobb bölcsesége és atyai szeretete szerint.

— Fiam! — szólt Noé — most térj nyugovóra, Adalint neked rendelte a Teremtő Úr, de egyekké csak a vihar előtt lehetetek... Addig légy erős és ne feledd el, hogy Noé fia és egy új világ várományosa vagy. — Az édesanya megölelte és homlokon csókolta fiát.

Amikor pihenni készült Sem, künn az ezüsthéyü hold halvány világa töltötte be a végtelennek látszó tájat, — bent a férfú szívében a jövendő aransugarai hirdették egy új verőfényes élet jövetelét.

Jáfet és Manzela kiváló barátságban éltek, arról beszéltek a remények házában lakók, hogy Jáfet, Manzelát Noé negyedik fiává avatta őszinte szeretetével. Egyek voltak a munkában, sokban egyezett nézetük... rokonlelkűek voltak, mint ezt bebizonyította minden eljárásuk.

Egyben azonban zárkózott maradt Manzela még Jáfettel szemben is. Sohasem beszélt szüleiről, arról sem, hogy milyen ter-

vei vannak a családalapításra nézve. Jáfet e két kérdést nem is feszegette, elvégre volt beszélni valójuk éppen elég, de mikor Jáfet a maga ügyébe avatta kedves barátját, akkor pattant ki egy szomorú titok.

— Manzéla, úgy-e látod te is Sem és Adalín vonzalmát? — kérdezte bizalmasan Jáfet nagytermetű barátját.

A kérdezett nem felelt.

— Nos, nem válaszolsz?

— Nem szeretek ilyesmit megfigyelni Jáfet — válaszolt unottan Manzéla.

— Nem, mintha szeretnék ilyet megfigyelni, hanem az ember akarva, nem akarva is kell, hogy lássa. Nos, nem úgy van?

— Úgy, úgy, — de — Jáfet, beszéljünk másról — szinte könyörgött az óriás.

Jáfet észrevette, hogy barátja lelkében fájó vihar dúl. Erős elhatározás született meg benne, hogy nem nyugszik addig, míg barátja fájó titkát meg nem tudja. Jáfet vigasztalni akarta a szenvedőt, nem sejtette azonban, hogy igyekezete még csak jobban fokozza a nagyerejű férfiú fájdalmát.

— Elmondom, ha csak ez ad nyugalmat lelkednek, de tudd meg, hogy számomra nincs vigasz... az én nyavalyámra nincs gyógybalzsam...

Manzéla hangja remegett, úgy hangzott beszéde, mint Jubál bús hárfájának zokogó húrjai. Az óriás keble olyanná lett, mint a vulkán a kráter kitörése előtt. Még soha senkinek sem tárta fel szíve perzselő fájdalmát. Már messze fent jártak a Kaula oldalán, ott ahol már nem zavarhatta meg senki a titok feltárásában s nem hallja senki Manzéla gyalázatát csak Jáfet, akit nagyon értékelt, és a Teremtő Úr, akiről Noé oly sok jót beszélt.

— Atyám Káin ivadéka volt, már nincs az élők földjén, mert még kicsiny gyermek voltam, amikor eltávozott a halottak alvilágába. Az én atyám nem a Noé Urát és Istenét követte, hanem a Pazdanát, a végtelen harag istenét. Amikor születtem, az áldozatbemutató napja volt.

Atyámnak én voltam a hetedik fia, akit Pazdana törvényt szerint fel kellett áldozni a harag enyhítésére... — Itt hosszú szünet következett, amelyet Jáfet közbeszólása tört meg:

— Feláldoztak? — de hiszen te élsz...

— Bár ne élnék...

— Nem értelek Manzela, ám folytasd.

— Atyám fiának férfiúi méltóságát áldozta Pazdana haragjának az enyhítésére.

Jáfet csodálkozva nézett Manzelára, aki szomorúan beszélt nem közönséges tragédiájáról. — Azért vagyok nagyobb ember egyebeknél, azért van izmaimban hatalmas erő, — ezért bírom a munka terhét jobban másoknál... Ezért kerültem Banna házához, mert tőlem nem kellett féltennie egyetlen leányát Adalint. — Én voltam a család bizalmas szolgálója, mert testem ereje hatalmas volt és megvédelmezhettem őket a vész idején... de az igazi férfiú érték és hatalom ott maradt a Pazdana áldozati oltárán... Érted Jáfet, hogy miért nem érdekel Sem és Adalin kedves vonzódása? Most már tudod. Ugy-e jó barátom, hogy én akkor vagyok a legszánalmasabb ember, mikor mások boldog vonzódását látom...

— Jó Manzéla! — te valóban a legszánalmasabb férfiak egyike vagy... miként vigasztalhatnának? — hogyan tudnám baráti szeretettel a pótolhatatlant csak némileg is enyhíteni?

— A titok, mit neked Jáfet elmondtam, legyen továbbra is egy mélységes titok. Most még ez vigasztal, bár keserű vigasz, hogy az emberek nem tudják erőm és nagyságom titkát. — Jáfet úgy-e nem mondod el senkinek?

— Még atyámnak sem? — Manzela megadó tekintettel gondolkozott, majd folytatta:

— Atyádnak elmondhatod, de csak akkor, ha a bárkában nem lesz Manzela, — akkor mondd meg, amikor a mult sötét világából a világosság új világába utaztok.

— Manzela! hátha te is kegyelmet találsz a teremő Úrnál, és velünk jössz.

— Nem! én nem megyek, mert nem is mehetek. Mit is ke-

resne olt egy Pazdana bálványisten megcsonkított áldozata?... Az új világba csak tökéletes és hasznos emberek mennek, én itt maradok, ... igen Jáfet Manzelán segíteni már nem lehet.

Már fenyőviasszal tapasztották a hatalmas alkotmány ben-sejét. Nehéz és figyelmet igénylő munka volt ez, mert a fagyanta melegítésénél vigyázni kellett arra, hogy lángot ne fogjon a tüzes folyadék. Ezt a munkát mintha Manzela értette volna legjobban, az összes férfiak között. Noé sokszor hálát adott az Úrnak ezért a szorgalmas és hűséges ajándékért.

Egyszer, amikor Manzela kezét is megégette a tüzes fenyő-viasz, egyideig betegállományba került. Ezt az időt felhasználta Noé és Manzela lelkével foglalkozott, aki teljes szívvel hitt a Te-remtő Úr kijelentésében.

Meglepetésszerűen érte Noét az óriás alázatos közeledése, amint odavetette magát Noé lábaihoz és valamiért szíve teljessé-gel könyörgött.

Sírt, kesergett, s miközben beszélt urához, annak lábait át-öleli, csókolgatá. Már jó ideig beszélgettek ily helyzetben, amikor lehajolt Noé és felállásra kényszeríté a megtért óriást.

— Légy jó reménységgel Manzela, hisz téged úgy is fiam-nak tekintlek. Beszélek Jáfettel és ha úgy akarja, én semmi ellen-vetést nem teszek.

Az óriás boldog arculattal távozott el az Isten emberétől.

Két nappal később Jáfet és Manzela lóra ültek és a Pishon menti úton déli irányban eltűntek...

Uzor próféta segítsége már nélkülözhetővé vált. A testi munka szüntével az aggastyán lelki elmélyüléssel foglalkozott. Uzor bőjtölt és imádkozott. Az Istennel való társalgás átszellemülté tette egész lényét...

Zenith és Adalin, amikor az imádkozó próféta szobájába léptek, meglepődve látták Uzor arcát fényleni.

Virágillatos tavaszi nap volt, amikor Uzor különös szeretet-

tel csókoltta meg szeretett rokonait, majd újra csendes magányába vonult.

Már az alkonyati áldozat közeledett, amikor Zenith bejelentette, hogy Uzort nem találta a házban sehol.

Ugy is volt. Uzor sem a házban, sem annak környékén nem volt található.

Álmatlan és nyugalmat nem nyújtott éj után megindultak keresésére a férfiak. Matusélah és a két nő otthon maradtak szorongó szívvel, míg Noé, Sem és Khám a pishoni vízbarlang érintésével a járhatóbb ösvényen Kaula magaslata felé haladtak.

Uzor már máskor is egy napi járásig felzarándokolt a magasba, mert ez az Énokh lelkűek legalkalmasabb helye volt. Az elérhetetlen magasságokban keresték a csendet, hogy ott találkozsuk legyen az imát meghallgató, embert átszellemítő Teremtő Urral.

Emberfeletti erővel kúsztak szikláról sziklára, hogy elérjék a Kaula zöldelő, famentes tisztását, ahonnan fenséges kilátás tárul az oda feljutott ember elé.

— Uzor saruja! — kiáltott Khám. És valóban az aggastyán szaggatott, kopott saruját a közeledők felé mutatta.

— Jó nyomokon járunk, úgy-e atyám? — kérdi Sem.

— A jel azt mutatja.

A három férfiú a legnehezebb emelkedésen is feljutott, ahol eléjük tárult a zöld hegy legelő, amelynek felső részeit hómezők szegélyezték.

Az egyik alacsonyabb sziklaemelkedésnél valami ruhadarab látszódtott. Mindhárman odasiettek és némán tekintettek a földön fekvőruhára.

— Uzor próféta palásija — mondotta Noé halk hangon, mintha a jelenvaló Istent sejtette volna lelke.

— És Uzor? — kérde Sem.

— Amerre szemünk ellát, senkit és semmit nem látunk, — állapította meg Khán.

— Anyátok és Adalin látták Uzor fénylő arcát... Uzor Énokh lelkületű volt, aki szüntelen Istennel járt...

— Elragadta vajjon őt az Úr! — kérdé Sem.

— Semmi kétség, mert ez az Isten ígérete, az ő szüntelen Istennel járók dicső jutalma.

Khám nem szólt semmit, csak merengve nézett az égen egy tova szálló felhőfoszlányt...

Mindhárman a kéklő égre néztek és a jószágos prófétára gondoltak.

Jáfet és Manzéla paripái messze jártak tizenkét napkelte után. Utirányuk a rezgő délcillag volt, amelyet a pirkadás beállta előtt figyeltek meg az utazók.

Vajon hova igyekeztek? — mi járatban voltak?

Délkeletnek igyekeztek. Jáfet, Manzelára bízta magát, aki a tájékozódásban is hozzáértőnek bizonyult. Tizenkettedik napon egy mélységes szakadékhoz értek, amelyen általmenni lehetetlenségnek tűnt.

Egyelőre nem is folytatták útjukat, mert Jáfet útítársa most haditerveken törte hatalmas agyát. A szakadék közelében egy barlangban rendezték be éjjeli szállásukat. Hozzáfogtak a tisztogató munkához, kiűzték az ártalmas bennlakókat. Volt is zsbongás, amint rögtönzött husángokkal buzgón oldalazták az oda húzódott hiénákat, csaholó rókákat, meg egy-két kecsesen kúszó kígyót is.

A honfoglaló harc után hatalmas tüzet gerjesztettek a barlangban, amely nemcsak az állati szagot, hanem a barlang magas sziklahasadékaiban szunnyadó denevéreket, vérszopó vámpírokat, és az éj sokféle ragadozót gyors távozásra kényszerítette. Amikor a felesleges barlanglakók a hődtóktól megrémülten szertefutva és röppenve eltűntek, kisépérték tisztára az új tanyát.

Az éj beállta előtt meg kellett csinálniuk a megtámadhatatlan, még inkább a bevehetetlen várat. Illatos fűvel fedték be a barlang két egyenletes fenekét. Az egyik az utasok, a másik a paripák fekhelyeinek készült.

A legnagyobb gondot a nyílás elrekesztése jelentette, mert a kilakoltatott állatsereg semmiképen sem tudott a kiüzetésben megnyugodni, úgy, hogy az építés alatt állandóan a visszatérőket kellett hesszegetni.

Számoltak azzal a veszélyes lehetőséggel, hogy az éj beálltával az állatvilág élet-halálharcában ezt a mentsvárat ösztönös védekezéskor okvetlen igénylik és ez az odaköltözött ember életébe kerülne.

Volt erőfeletti munka elég. Manzela hatalmas köveket hengerített a barlang elé, amelyből Jáfet kőfalat rögtönzött, úgy, hogy a barlang előtt egy négyszögű udvar képződött.

A fal pompásan sikerült, most még a tűzre való fa hiányzott. A két jóbarát a paripákat a barlangban földbevert karóhoz kötötte és az illatos szénát bőséges adaggal elébük rakta. Jóízűen ropogtatták a megérdemelt eledelt, különösen Manzela Jova, aki súlyos gazdáját már tizenkét napja hozta hátán hegyen-völgyön át.

A közeli fák száraz ágai, sőt törzsei is recsegtek-ropogtak, amint az éles favágó szerszámokkal hasogatták Jáfet és barátja. A fák is a barlang belsejébe kerültek, végre a két éhes és fáradt férfiú is. Első dolguk a tűz táplálása volt, hogy az est beálltakor a barlang nyílása előtt már lobogjon a tűz, hogy a falon átkúszók és repdesők a tűz miatt ne tudjanak bejutni a barlangba.

A tüzes védőbástya magasra nyújtogatta lángnyelvét, úgy, hogy a kívül settenkedő vadak ijedten futottak a sötét távlatokba.

Manzela hosszú nyársvesszőn sütögette a pirosuló őzikecombót, míg Jáfet a barlang szájánál heverészve, merengve nézte a tűzlángok érdekes játékát... Vajjon mire, vagy kire gondolt az atyai háztól távol jutott fiú?

Az illatos vacsora is elkészült, még gyümölcs is jutott a nyeregzsákból.

Kitűnő volt a nyárson sült, a kullogóban hozott forrás víz, — a gyümölcs is.

— Megelégedtél, Jáfet?

— Meg én, jó útitársam, hála a Teremtő Úrnak, hogy gondot visel reánk.

— Legyen ezért hála, úgy tudom, hogy atyád imádkozik érte . . .

Érettünk Manzela, hisz azt mondta atyám, hogy úgy szeret, mint saját fiát. — Nem, semmiképen sem feledkezik meg rólad atyám.

— Áldja meg a Teremtő Úr! — az én jó uramat, mondotta meghatottsággal Manzela.

Amíg a nagy férfi, ugyancsak nagy étvággal fogyasztotta az eledelt, addig Jáfet kérdezett egyet-mást.

— Gondoltál arra, hogy miként megyünk át ezen a szörnyű szakadékon?

— Így jó ez, — te még nagy hasznát veszed ennek a szörnyű szakadéknak.

— Hasznát? — hogy érted ezt Manzela?

Az óriás nem felelt. A nagy csendességben a szakadék mélyén rohanó víztömeg morajlása hallatszott. Jáfet megrezzent egész lényében, amikor a szakadék mélyén hömpölygő halál-folyamra gondolt.

— Majd megtudod . . . most nyugodj meg azzal a válasszal, hogy már elterveztem az átkelést.

— Megnyugszom, de miért kell itt álkelnünk, ahol olyan veszélyes?

— Neked erre az átkelésre van szükséged, útunk nagyon meghosszabbodnék, ha ezt a veszélyes helyet elkerülnénk és épen az az út válnék később veszélyessé.

— Nem értem Manzela.

— Majd megérted és örvend a szíved . . . nézd Jáfet, mily sok éjjeli pille röpdös a tűz körül. — Azért terelte Jáfet figyelmét a pillangók felé, hogy adós maradjon a válasszal.

— Oh mily sok pille! — nézd mint hullanak perzselt szárnyukkal a tűzbe . . .

Szinte szédületes volt a rengeteg pille kavargását szemlélni.

A szokatlan éjjeli tűz a rovarvilág szárnyas, petét hagyogatók se-regét vonzotta a barlang elé. A denevérek sem késtek, hogy röp-tükben el-elkapják az ízletes falatokat.

A tüzet szüntelen¹ élesztette a két barlanglakó, mert csak úgy tarthatták távol a veszedelmet. Már jóval az éjközép után járt az idő, amikor a kőfal egyik kőve megmozdult. Mindketten a nesz irányába tekintettek, ahol nem sokkal később egy hatalmas kígyó feje emelkedett a kerítés fölé.

— Vigyázz! . . . óriás kígyó! — kiáltott Manzela és villámgyorsan eltűnt a barlang nyílásában. Jáfet önkéntelen követte társa példáját.

Gyorsan követték egymást a védelmi cselekmények. A fürge óriás hadat üzent a másiknak. Manzela egy kampósvégű ággal az égő fatönnköket egész a barlang bejárájáig vont. Ugyanezt tette Jáfet is és rövid idő után tüzes hamu és izzó parázs torl-szolta el a barlang bejáratát.

A tartalék tűzrevaló gyors egymásutánban került a láng-tenger közepébe. A tűz nőttön nőtt. A kígyó-óriás falon belül kerülve egy ideig melegedett, majd sziszegni kezdett.

— Vigyázz, mert támad! — szólt a figyelmeztetés Jáfethez. Gyorsan nyaláboljunk a szénából és tömjük be a barlang nyílását! A tartalékoltszárú fű hamar védelmi helyére került és hihetetlen gyorsasággal betömődött a nyílás. Csak annyi rést hagytak, hogy azon a barlangban tartalékoltszárú fatönnköket kitolhatták. Jáfet feladata volt a tűzgerjesztése. Manzela pedig készen állt arra az eshetőségre, hogyha az óriáskígyó mégis átvetné magát a tűzön, úgy éles favágó szerszámával kezdi meg ellenfelével a küzdelmet.

— Jáfet! . . . ha bejönne a kígyó, úgy te is ragadj kezedbe egy éles fejszét és velem együtt vágd, ha lehet, csak a fejét.

— Ne félj Manzela, mert velünk a jószágos Teremtő Úr.

A szénafal külseje is tüzet fogott és olyanná lett, mint egy lángfal, amely lassan betelél is tüzet fogott. Most megnehezült a bentlakók helyzete, mert a paripák nyugtalanodni, nyertíteni kezd-

tek. A füst lassan fojtogatóvá vált. Változtatni kellett a harci módban, valószínű, hogy nyílt ütközetre kerül a sor.

A széna tűztorlaszt kifelé taszigálták, hogy a füst a barlang nyílásán keressen terjengési útát magának.

A nyílás ismét nagyobbodott, a hatalmas megújuló tüztől a bontiek semmit sem láthattak, mert a meglazult száraz széna oly hatalmas tüzet fogott, amelyet sem a benti, mégkevésbé a künti óriás sem látott. Már csak egynéhány tönk állott a barlanglakók rendelkezésére. Ha nagy tüzet kell tovább gerjeszteni, úgy rövidesen elfogy a készlet s ki tudja, hol van még a jó segítő, a világosságot terjesztő nap.

Minden reményük a perzselő tűzben volt, amely elválasztotta őket a borzalmas ellenféltől és minden ártani akaró veszedelmétől. A zsarátnok egy kis hegyet képezett a barlang nyílása előtt, amely hozzáférhetetlen volt, akár egy tűzhányó csúcsa. Már az utolsó fatönköt vetette Manzela a tűzre, amikor a keleti égbolt halványodott, jelezve a hajnal jöttét.

— Hajnalodik! kiáltott Jáfet.

— Valóban, — no most már nincs okunk a rettegésre.

Amikor a nap sugarai csókolgatták az égen kúszó fellegek fodrát, a két férfi éles fegyverrel kezében, kilépett a barlangból és csendesen körütekintett. A kőfal egy része beomlott. Az óriáskígyó élettelenül feküdt a kőhalom alatt. Valószínű, hogy a tűz égési sebeitől felbőszült és hatalmas farkcsapásokkal a kőfalat magára döntötte, korlátolt mozgása tűzbe marasztalta. A kígyó feje, mint szörnyeteg tekintett kiégett szemüregekkel a barlangból kilépők felé. Undorító szagot terjesztettek az egyes pecsenyévé sült testrészek.

— Brr, de undorító! — no ez ugyan jó helyre került.

— Megsült a mi ellenségünk! — állapította meg Manzela. Vajha az ember nagy ellensége a kígyó pusztulna el, aki romlásba vitte a Teremtő Úr legszebb teremtményét, az embert.

A legelső feladatuk a megsült kígyó eltávolítása volt, majd

a kőfal rendbehozatala, mert előreláthatólag még egy vagy két éjszakát kell itt a barlangban eltölteniök.

A nap már melegen tűzött a barlang előtti tájra, amikor a két férfi, Jáfet és Manzéla, a szakadék szélén állva tanácskoztak. Úgylátszik, megértették egymást és egyakarattal hozzáfogtak a mélység áthidalásához.

Egy sudár jegenyefa tövét kezdték kopácsolni, amely nonsokára engedett az erős fejszecsapásoknak és a földre zuhant. Ez volt a híd, amely hivatta volt a mély, szörnyű szakadékot áthidalni. A sudár törzset közepén átvágták, hogy a két egyenlő törzset egymás mellé helyezve, megkapják a kellő szélességet, hogy azon lovakkal átmehessenek.

Manzéla sokoldalúsága most újra beigazolódott. Csupa ötlet és bámulatos tervezgetés, amely a lehetetlennek látszót is könnyen megoldja.

A két férfi kötélfonó mesterséghez fogott. Egy hosszúszerű erős gyökérből és vadkenderből fonódott a vastag köté. Manzéla szerint huszonötször olyan hosszú kötélre van szükség, mint amilyen hosszú az ő termete.

— Miért vagy ilyen hosszú, pajtásom? — hisz sohse készül el a köté.

— Nos jó! — felelt az óriás kedélyesen — légy hát te a mérték; és készítsünk harmincötször olyan hosszút, mint amilyen Noé egyik fia.

Egy, az előbbinél csendesebb éjszaka után hozzáfogtak a hidépítéshez. Nehéz feladatot vállalt magára a két jóbarát, szinte kérdéses, hogy útrövidítés okaért érdemes-e ily nagy áldozatot hozni. De az emberfeletti munka fokról-fokra haladt a maga útján.

A szakadék szélétől nem messze állott egy óriás tölgyfa, ide hengerítették a két hídvnek valót. Az erős kötelet előbb az egyikre erősítették, majd a kötelet átvetették a tölgynek szakadék felőli kinyuló erős ágára és a köté végére a két lovat fogták ígába.

A lovak Jáfet biztatására meghúzták az erős kötelet, amelynek a végére erősített hídv egyik vége emelkedni kezdett a tölgy

szakadék felé nyúló ágához. Amikor a hídív csüngeni kezdett, a lovak felőli kötélvéget megerősítették.

Manzélis most gyors mozdulatokkal egy távolabbi, de ugyan-csak a szakadék fölé hajló fához sietett, amelynek a mélység fölé erősített kötélén kapaszkodva, erősen lendíteni kezdte magát. A lendület mindig magasabb ívbe vetette a hatalmas embert a szakadék túlsó partja felé.

Jáfet megdermedve nezte Manzéla hősie vállalkozását. Az egyik erősen ívelő lendületkor, amikor a túloldal fölé ért, elengedte a kötelet és a túloldal bozótai közé zuhant. Vajjon mi történhetett a vakmerő férfiuval?

Egy rövid idő elteltével Manzéla már láthatóvá lett, amint a bozótok között felemelte fejét. Mosolygó arccal tekintett Jáfetre és máris a szemközti parton állva, kérte a hídív alsó végére erősített kötelet.

Jáfet átvette a kötél végét, amelyet társa el is fogott és egy szemközti fa erős ága közé fűzte. Most kezdődött a nagy feladat. Jáfetnek az lett a tennivalója, hogy a megerősített kötelet kívánság szerint meg-megoldja, amíg a hídív vége a túlsó partot éri.

Lassan, de biztosan haladt ez a nehéz munka. A hídív, a jegenye-gerenda megérintette a túlsó partot, majd a vége el is helyeződött. Most már Jáfet újabb feladatává lett, hogy egyenletes, de részletes eregetéssel a hídívet az innenső partra eressze alá. Minden mozdulat nagy figyelmet, de még több erőigényelt. Végre a hídív felső része is a szilárd partra ereszkedett.

— Ha-hó! Ha-hó! kiáltott lelkesedve az óriás gyermek. Aztán vakmerő léptekkel elsőnek jött át, az örvénylő vizen és szörnyű, mély szakadékon az első élő ember.

A második hídívet már könnyebben helyezték párja mellé.

Abban az időben, amikor Noé az alkonyati áldozatát szokta bemutatni, a híd elkészült.

Csendesen állottak a híd közelébe és arra fordították orcájukat, amerre sejtették, hogy az Isten prófétája ő érettek is imádkozik.

Ötödik nap reggel felkészült a két utas, hogy átkelve a

szabadító hídján, — mert ezt a nevet adta Manzela — folytassák útjukat.

Manzela vezette át fehér sörényű fakó lovát, utána Jáfet koromfekete fürgé léptű paripáját. Az átkelés minden baj nélkül történt. A híd szilárdan állott és még az óriás lovas erős paripája alatt sem hajladozott.

Imádkozás után lóra ugrottak és vidám ügetéssel haladtak ismét délkelet irányába. Magasan járt már a nap, amikor egy réten hasig érő, haragos kék virágokon át lépdelt a két paripa.

Manzela megállást intett, s miután leszálltak lovukról, ezeket egy fehérhejű lombos fához kötötték. Még nagyobb volt Jáfet csodálkozása, amikor a tengernyi kék virág kelyhéből a himpört kezdé szedegetni Manzela.

— Mit csinálsz Manzela ?

— Amit cselekszem, ugyanezt cselekedjed te is Jáfet. Nagy szükségünk lesz erre a virágporra.

— Mondd meg kérlek, mert én még ilyent sohasem szedtem.

Azt el is hiszem, minek is szedted volna, de most nekünk nagy szükségünk lesz reá, mert ellenségünk erős és sok, nekünk esetleg ehhez kell folyamodnunk.

Sok időt töltöttek el, amíg két bőrsákocskát színig szedtek a virágporból.

Az alkony beállta előtt egy magasabb hegy csúcsára értek, ahol az éjszakát is szándékozták eltölteni. A napnyugta csodálatos szép volt a hegy csúcsáról nézve. Jáfet szeme a messze távolban egy veresfalú épületet pillantott meg és nyomban megkérdezte útítársát.

— Nézd Manzela, mi az a veresfalú épület ?

— Az a mi útunk végcélja. — Míg e szavakat mondotta a hatalmas férfi, szeme kutatva figyelt a távolba, majd egy mélységes sóhaj hagyta el a keblét... A nagy feladat súlya járta át a nagy ember egész lényét, Hellinára goddolt, Pazdana főpapjának egyik ártatlan foglyára, az ő édes hugocskájára.

— Tehát ott van ?

— Igen ott van az ártatlan... ő is Pazdana foglya, — őt

is fel akarják áldozni a bálvány istennek... — Oh, Hellina, jövéünk! Manzéla kinyújtotta kezét, és ismételte testvérhúgának nevét...

Az éj zavartalanul folyt le, csupán a magaslati szél volt egy kissé hűvös. Reggel megmosdottak a hegy lábánál csergedező patakban, majd juhsajtot és zamatos gyümölcsöt fogyasztottak első napi étkezésük, azután óvatosan haladtak a veresfalú épület felé.

Pazdana isten főpapja lakott a sziklákra épített várban. Ez a vár volt a hetven tiszta leányzó lakhelye, akiket a főpap újhoid megjelenése estéjén a magas torony tetején máglyán égetett el Pazdana engesztelésére. Amikor az áldozat hamvát a főpap a mélységbe hintette, akkor lépte át a vár küszöbét az új hetvenedik leányzó. Manzéla szerint Hellinának még hét újhoidat kell várnia, amikor áldozatul esik a Pazdana szertartásnak.

A lovakat a vártól távolabb magas bokrokban rejtették el, majd szinte kúszva közeledtek a veres falak felé.

— Az idő kedvez, a te feladatod Jáfet, hogy a kijelölt helyen állandóan gerjeszd a tüzet és hints pegut, a kékvirágok porát a tűzre.

Az est lassan, de mégis elérkezett. Jáfet és társa a sűrű bokrok alján húzódtak meg, várván a kedvező alkalmat. A nyugati égbolton megjelent az újhoid ezüstösen, szeliden, nem is sejtette, hogy mi fog történni a torony fedelén a következő percekben.

A máglya meggyúlt a toronytetőn. Valami vad üvöltő láрма hangzott az éjszakába. Pazdanát dicsérte énekével a zsiniták, a megcsontított férfiak kara. De nemsokára egy velőtrázó sikoly hangzott az éjszakába, amit a szemközti hegyek lassan, félelmesen visszhangoztak. A kemény szikla sem bírta elviselni a borzalmas kínok közt égő leányzó sikolyát.

Az áldozati tűz lángja messze világolt a torony tetejéről, az áldozat borzalmas sikoltása elcsendesült. A zsiniták éneke újra erősült. Lenn a várfal tövében négy helyen ugyancsak tűz fénye pislálkolt, nem annyira fénylett, mint inkább füstölgött. Elvegyült az áldozati máglya füstjével. A várfal tövében égő tüzek a hold ezüstös fényében valami sűrű fátyolszerűséget eregettek a vár köré,

mindig sűrűbb és terjedtebb lett, szinte átölelték a füstszallagok a veres várat.

Mire a főpap az áldozat hamvát a zsiníták vad lármája között a mélybe hintette, a vár kapuja megnyílt, hogy az új hetvenedik elfoglalja az elhamvadt áldozat helyét.

A kapu alatti hídon várt a zsiníták menete és egy csodás szép ifjú leányzó, de senki meg nem mozdult. Kábultan dőltek a híd oldalához, a leányzó pedig a földön hevert eszméletlen.

A kapu őre kilépett a hídra, hogy megtekintené e különös késedelem okát, amikor a híd tulsó végéről egy hatalmas férfiú kendőt lobogtatva arca előtt közeledett a meglepett őrhöz.

— Hozom már a hetvenediket! — miközben a földön fekvő leány fölé hajolt, hogy felemelje. Az ő a kapu felé fordult, jelezni kívánta az utat, e pillanatban a férfiú villámgyorsan törét a mit sem sejtő hátába mélyítette.

Egy tompa kiáltás, majd hörgés és Manzela megdőlt a vár földőré, A hatalmas férfiú kendőt lobogtatva arca előtt, futva eltűnt a vár udvarán.

A zsiníták is elcsendesültek, néma csend borult a Pazdana isten főpapja várára. A hold szelíden fénylett a füstfátyolon át, és bevilágította a gyorsan futó férfiú számára az utat.

A hetvenek hajléka ott állt a nagyerejű férfiú előtt. Az ő hatalmasan horkolt, a kapu nyitva állott. Pillanatokkal később már a tündéri színes csarnok közepén állott Manzela. Hellinát kereste szeme és meg is találta. Egy csiga alakú oszlop tövében feküdt kábultan.

A férfiú karját átfonta rég nem látott húga köré és könnyedén magához emelte, majd gyors léptekkel közeledett a kapu felé. Az ő holtteste keresztbe feküdt a kapú küszöbén. Manzela átlépte és most már a vár hídjáról futott abba az irányba, ahol a lovak rejtekhelye volt.

— Jáfet!... Jáfet!... — kiáltott a várfal felé, amit a figyelő meg is hallott.

— Jövők, csak, fuss!

A fehér sörényes fakó nyertett, amint gazdája rengő lépteit hallotta.

— Pszt. — hallgass fakó ne hogy a kábulásból magukhoz térők meghallják nyertésedet.

— Manzela, ő az? Hellina a te húgod és az én menyasszonyom?

Ő az és mindketten a holdfénynél Hellina arcára futó pillantást vetettek.

— Jáfet, gyorsan lóra, és én Hellinát melléd adom én pedig az utat keresem, te kövess óvatosan engem!

Jáfet lóra pattant, Hellinát maga elé a nyeregbe helyezé és már is nyomon követte Manzelát, az útkutatót, aki a járatlan úton ügykezett előnyt biztosítani az esetleges üldözés bekövetkezésére.

A keleti szél lassan elosztotta a füstködöt a vár tájáról. A négy kábitó tűzfészek is elaludt, mert a tűzmester Hellinával közös nyeregbe megkezdte útját a remények háza felé. A kábultak visazanyerték cselekvő képességüket és röviddel később a Pazdana isten papja megfuvatta a vészkürtöt.

Megtalálták a megölt kapust is. Olyanná lett a vár, mint a vad darazsak fészke. Fokozódott a felháborodás, emikor a hetvenek ősei is bejelentették Hellina elrablását. Ez Pazdana isten hívei szerint egy elviselhetetlen gonosztett, amelyet jóvá kell tenni. Meg kell halni annak, aki az újhold áldozati napján ily szörnyű vétket követett el. Vissza kell hozni minden áron az elrablott leányzót és azonnal megáldozni Pazdana engesztelésére.

Zsiniták és fegyveres lovasok száguldvá mentek a leányrablók nyomába a szél minden irányában.

Mire hajnalodni kezdett, a menekülők már hallották a közelgők harcizaját.

— Manzela, a Teremtő Isten nevében kérlek, hajtsd lovadat erősebben.

— Légy nyugodt Jáfet, az Úr velünk van, csak a magas kapuig segítsen az Úr és ti megvagytok mentve. Nem szabad lovadat kimeríteni, mert néked még hosszú útad van. A zsiniták erő felett hajtják lovaikat, mi ezt nem tehetjük.

— Manzela, te csak rólunk beszélsz, hát te nem jössz velünk?

— A Teremtő Úr tud mindent. Jáfet, te csak vigyázz Hellinára az én kedves húgomra.

Már közel voltak a pazdoniták, de már látszott a magas kapu sötét sziklahasadéka is. A magas sziklák fürödtek a nap fényében, csak a hasadékon túli árnyas tájék látszódott sötétben az arra tekintők előtt.

A három utas elérte a magas kapu szorosát, Gyorsan kellett cselekedni, mert az ellenség nyomukban volt, minden pillanatot fel kellett használni. Manzela tudta, hogy számára nemcsak nagy feladatot jelent az ellenféllel való találkozás, hanem az élettől való búcsúzást is . . . végleges leszámolást. Leugrott lováról és Jáfet nyergéből kiemelte hugát.

Ami ezután következett, az megrendítő volt Jáfetre nézve. Az óriás mint kisgyermeket szorongatta karjaiban Hellinát s miközben könnyei hullottak, csókolgatta annak arcát, homlokát.

— Hellina, légy szerető hitvese Jáfetnek, akit én nagyon szerettem. Hellina, ez a világ elpusztul, de te Jáfettel és a kegyelem prófétájával átmegy egy új világba. Legyen Noé Istene a te Istened is, mert csak egy Isten van . . . Legyen az ő kegyelme a tied is. Manzela a fehér sörényű fakó lovára ültette aztán a közben lováról leszállt Jáfet felé fordult. — Jáfet, áldjon meg téged az örök Teremtő Isten!

— A két jóbarát átölelve egymást, zokogták el a búcsúzás nehéz fájdalmát.

— Jáfet, gyorsan induljatok, — kiáltott harsányan Manzela. — Vigyázz, légy bátor!

— Manzela, édes bátyám, te itt maradsz? — kiáltotta fájdalmasan Hellina.

— Egy ideig, és azután én is megyek veletek.

A fakó könnyű terhével gyors iramban futott az ismert úton, mintha Manzela parancsát megérezte volna a hűséges paripa ösztöne. Jáfet koromfekete hátasa sem maradt rest s nyomon kö-

vette az okos fakót, amely biztos irányban haladt a szabadító híd felé...

Ezalatt Manzela feladata az volt, hogy az ellenséget mentől tovább veszteglésre készítse. Még volt annyi ideje, hogy a szűk sziklakaput eltorlaszolja. Vastag ágakat keresztül-kasul vetett az útban, aztán szikladarabokat vetett azokra! Ő pedig az egyik védelmet biztosító sziklamélyedésbe helyezkedett, hogy onnan a közeledő lovakat nyilazhassa.

Alighogy elkészült, már láthatóvá lett az üldöző csapat. Vagy hét hatalmas zsinita dárdával és egyéb öldöklőkkel felvértezve képezték a magára maradt óriás ellenfeleit.

Manzela keze az erős munkától és az éj izgalmától remegett. Iját kifeszítve, a zsinati vezért vette célba, de az első nyíl nem talált. Manzela kissé megdöbben az első sikertelenség látára. A második nyíl talált, az egyik lovas felordított és oldalt dőlve lefordult lováról.

Az ellenség is válaszolt, mind a hatan célba vették az óriást, aki a jó fedezék dacára is tudta, hogy így ő eshet hamar áldozatul. Az egyik ellenséges nyíl Manzela térdét találta... az óriás felszisszent. Aztán ő is talált és ismét egy zsinitát halálos találat ért.

Az óriás elhagyta fedezékét és lekúszott a szikláról az ágasból rögtönzött torlasz mögé. Manzela kedvező helyzetbe jutott, mert ő az árnyékban meghúzódva eltűnt a napfénytől megvilágított, kusza ágak mögött, úgy, hogy a zsiniták csak találmra lövöldözték nyilait. A magára maradt harcos kihasználva a kedvező alkalmat, minden nyílat céltudatosan bocsátotta át az ágakon. Nem tudta ellenfeleinek veszteségét ellenőrizni, csak az újra felhangzó kiáltás egy-egy új sebasülről tett tanúságot.

A zsiniták legnagyobb hátránya az ellenség körüli tájékozatlanság volt. Végre a vezető parancsot adott, hogy vágtaassanak a torlasznak és törjenek utat a sziklakapun. A legbátrabb lovas nekiiramodott az akadálnak. Lova szinte repült, de azért teljesen átugrani nem sikerült, a ló felborult; lovasa

a földön hempergett. Manzela, mint oroszlán ugrott ellenfelére és egy hatalmas buzogány ütéssel, mielőtt harcképessé lett volna, már is elnémította. Míg a harc tartott a másik, sőt a harmadik lovas is sikeresen átjutott a gáton.

A zsinita vezér azonnal látta a helyzetet, harsányan kiáltotta az odakint valóknak.

— Csak egy ember az ellen! — gyorsan, rajta!

Villám gyorsan vette körül Manzelát négy zsinita. Manzela buzogányával egy hatalmas csapást mért egyik ellenfelére, de ez a harcos lovának fejét érte, amely nyomban fel is borult. Az óriás férfi karja újra lendült, hogy most már a lováról leesett vitézre sujtson, de... ugyanakkor két jól célzott dárda Manzela testébe furódott. Az egyik balvállá mögött törzsébe furódott, a másik jobb halántékán hasított tátongó sebet.

Manzela megtántorodott, egy ideig inogva tántorgott s aztán a földre esett. Arcát a szabadító híd irányába fordította; ajka meg-megmozdult, — aztán elcsendesült.

Egy nemes lélek hagyta el földi sátrát, talán a földön élők legnemesebbje. Manzela még a vihar előtt ment ahhoz, kit Noé Teremtő Úrnak nevezett.

Jáfet és Hellina szerencsésen eljutottak a szabadítás hídjához. Minden úgy volt, mint ahogy azt előre elkészítették Manzelával.

A szörnyű szakadékon át elsőnek Jáfet vezette át bogár fekete lovát, hogy Hellina bátorsága erősödjék. A leány borzadva nézte az átkelést, szinte aléltság vett rajta erőt, amint arra gondolt, hogy néki is át kell mennie a zúgó, rohanó, sziklák közé szorult folyó felett. Jáfet bátorításért a gazdáját vesztett fehérsörényes fakót vezette át a hídon. A paripa nehéz lépteit sem mozdították meg a szabadulás hídját.

Ezután Hellinára került a sok. Jáfet kezét nyújtotta, de a leány erőtlenségül roskadt a földre. Ezt az alkalmat a menekülő férfiú felhasználta, a leányt felnyalabolta és gyors léptekkel átsietett a hídon.

Ezután egy idegfeszítő és erőt igénylő munka következett.

A szabadulás hídját gyorsan meg kellett semmisíteni. Manzéla mindent elkészített. A feszítő rudak egy fához támasztva várták a menekülőket... az egyik rúd azonban gazdátlanná vált... Jáfet az egyik feszítővel elkezdte a hídvék elmozdítását, amelyhez ismét Manzéla megszűnt erejére lett volna szükség.

Oh jó pajtás hol vagy? — Mi történt vajjon veled? — kérdezte sóhajok közben Jáfet, miközben a tulsó oldal ismert iránya felé tekintett.

Azonban vesztegelni való idő nem állott rendelkezésre a magára maradt hídrombolónak. Az ellenség nyomába jöhet, minden attól függ, hogy a nagy erejű óriás meddig tudja azokat visszatartani. Jáfet bízott a hűséges barát hősie ellenállásába, de azért ő is hősieen, bámulatos erővel és ügyességgel működött.

Vajjon mi lehet ennek a bámulatos erőfeszítésnek a magyarázata? A félelem? Nem! Hisz Manzéla bizalma nem csupán Manzéla hősi bátorságában gyökeresedett, hanem édesatyja megígért imájában is. Tudta, hogy nincs nap, amikor a remények házában meg ne emlékezzenek róla az áldozatbemutató idején. De volt még egy biztos forrása Jáfet emberfeletti fáradozásának... és ez a szabadítás hídján áthozott Hellina volt. Manzéla az ő szeretett hűgát Jáfetre bízta, sőt neki is ajándékozta. A hű barát valószínű a nemes önfeláldozás hősi halottja lett. Jáfet számára elveszett, de helyébe mint egy fölülmuló pótlást, Hellinát nyerte, mint a jövő világba őt követő angyalt.

Az első hídv a feszítés nyomán megmozdult. Lassú csusszánásokkal a partszélhez ért és egy hatalmas robajjal a hőmpölygő folyamba zuhant, nagy loccsanással. Röviddel később a másik hídv is a mélységbe zuhant. A szabadítás hídja elvégezte feladatát, mert Jáfet és Hellina a tulsó parton a szabadság boldog utasaivá váltak.

Míg Jáfet a romboló munkát végezte az alatt Hellina előtt a helyzet képe kialakult. Megértette, hogy egy régi borzalmas világ lezárult mögötte és egy új ismeretlen bontakozik ki előtte. Visszatért ereje és Jáfet segítségével felült lovára, majd mind a ketten napnyugat irányában vágatva eltűntek az erdő sűrű fái közt.

Mikorra elcsendesült a lópaták dobogása, a túlsó part távolában újabb lódobogás zaja közelgett. A négy zsiníta tajtékzó paripáin érkeztek a szabadítás hídjá volt hídfőjéhez. Borzalmas szitok hangzott az üldözők szájából, amikor meglátták a valót.

Számukra az átkelés lehetetlen, csak óriási kerülővel juthatnak nyomukba, de addig utólérhetetlen előnyhöz jut Hellina elrablója. A zsiníták leszálltak lovaikról s miközben verejteküket törölgették, letekintettek a kísérteties mégségbe, amely elzárta örökre a Pazdana isten egyik áldozatát. Jóval alkonyat előtt elérték a menekülők Zandelahú király országát, aki a pazdaniták ellenfele volt. Gondviselészerű volt Jáfet és Hellina megérkezése, mert a király elvégzett szándéka volt, hogy Hevilla tartományába indul, hogy megtekintse a híres óriás bárkát és ajándékot vigyen a bárka építőjének.

Zandelahú érdeklődni akart közvetlen Noéval az ítélet valóságáról, mert ő is úgy értesült, hogy a nagy vihar előtt áll a világ. Az útra kész kíséret a másnapi indulásra lázasan készülődött. Nagy volt az öröm, amikor híre járt, hogy Noé fia egy Pazdana istennek szánt áldozati leánnyal útban van Hevilla felé.

A király vendégül fogadta a menekülőket, nagy örömmel hallgatta Jáfet beszámolóját a menekülés részleteiről.

Zandelahu a menekülők fáradságára való tekintettel el akarta halasztani az indulás idejét, de Jáfet kérésére a már kitűzött időnél maradtak.

Másnap kora reggel megindult a király, egyik kalandos természetű leánya, Verula és a fényes vitézi és szolgálatos kíséret. Hellina a királyi család sátoros elefántjain folytatta útját Hevilla felé, míg a hűséges Jáfet bogárfekete lován nyomon kísérte. Az egész sereg örömmel telten indult a nagy útra, csak két szív öröme volt néha ürömmel elegyített... Jáfet és Hellina, amikor a jóságos Manzelára gondoltak.

Remények háza a megfogyatkozottak házává lett. Amióta

Jáfet Manzelával a pazdanák földjére ment, Uzor is elragadtatott. A buzgósaágos próféta hiányzott a ház lakói közül, hisz oly lélek-emelők voltak bizonyágtévő beszédei, lelkes imádkozásai. Azonban az ő kedves szereplése is csak az emlékezés nyomán jelentkezett.

De a hiányzók közé került a ház kedvence, Bebed is. Az óriás mammut egy nappal később távozott mint Jáfet és Manzéla. Ugy vélekedett Noé, hogy valószínű a két útra kelt férfi nyomába ment és messze eltávolodott a remények házából.

Uzorról mindenki tudta, hogy nem jön többé vissza, de a két útra kelt jóbarátot és a hű Bebedet mindenki várta. Noé még eggyel többet is várt... Már vagy harminc napja, hogy eltávoztak. Az atyai szív vágyta látni fiát és... a még nem látott új tagját a családnak... De vajjon sikerült vállalkozásuk?... kérdezte magában a fiát váró atya.

Noé rendíthetetlenül hitt az ő Teremtő Urában. Hitte, hogy Jáfetért és hű segítő barátjáért Manzeláért mondott imákat kedvesen fogadta az Úr... Zenith szeme nap-nap után könnyel telt meg. Az édesanya aggódó szeretete fia iránt erősebb volt, mint a hitben gyökerező isteni bizakodás.

— Még három napig várunk, légy addig nyugodt Zenith, hogy a Teremtő Úr velük van az úton.

— Köszönöm, Noé, vigasztaló szavaid... de mit teszel, ha három nap múlva sem jön haza Jáfet?... Bocsáss meg Noé — én anya vagyok... gyenge nő... szívem fájdalma mindjobban növekszik... Nos, mit fogsz tenni fiad érdekében?

— Még nem tudom... majd megkérdem az Urat... Te pedig Jáfet anyja, ki egy jövődő világ özanyja leszel, légy erős és méltóságos... Ne feledd, hogy az Úr Jáfetet is a kegyelem fiává avatta. Jáfet nem halt meg, mert neki velem kell jönnie a bárkában az újvilágba.

— Nem felejttem! — nem! Jáfet nem halt meg... Jáfetnek velünk kell jönnie a boldogabb világba... Óh Teremtő Úr, erő-

sítsd meg szolgáló leányod hitét, ki a Te nagy kegyelmedre méltatott.

Még két nap mult el és a Pishon menti partok felől megriadt madársereg repült a remények háza felé. Noé a madársereg láttára örvendezni kezdett szívében, mert tudta, hogy emberek jönnek a folyómenti úton s ezért röppentek fel riadtan a csendhez szokott vízi madarak.

Noé nem csalódott, mert nem sok idő múlva távoli kürt szava, lovak nyerítése és emberek kiáltása hallatszott. A reménység házának minden lakója felfigyelt és várta a közelgő kis sereget. Még Noé sem tudott eligazodni, vajjon honnan ez a sokadalom, mert két-három utas ily szóval és mellékszövegekkel nem közeledhetik.

Már láthatóvá lett a közelgő sereg. Az elefántháti dízsátrak látszottak meg legelőször, majd a tevehát világos csomagtömege és vagy negyven lovas vitéz az utazó koronás közül.

Kicsodák ezek? — kérdezték majd kivétel nélkül. A meglepetés nőttön-nőtt.

— Jáfet! Jáfet! — kiáltott Zenith nagy örömmel, amint a csapat élén a bogárfekete lován előre tört Noé fia. Pillanatok alatt a ház elé ért a boldog fiú és lováról leugorva, édesatyja lábai elé borult.

— Jó atyám! a Teremtő Ur segítségével hazaérkeztünk.

— Kedves fiam Jáfet! . . . Az Úr haza vezérelt, legyen áldott az Ő szent neve! Noé atya lehajolt a lábait átölelő Jáfethez és megcsókolta. Boldogan tekintett egymásra apa és fiú, szinte elfeledkeztek a sok érkezetről és köztük a királyi vendégekről.

És ez természetesnek volt mondható, mert mi tagadás, Jáfet visszatérése rendkívüli családi eseménynek volt mondható. Hisz a szülők is szerették volna mindennekfelett fiuk sorsát tudni. Menyinyiben sikerül Manzéla szívhez szóló ajánlata.

Zenith is szívére ölelte rég nem látott fiát s nem törődve a sokadalommal, fiát hosszasan keblére ölelve tartotta.

Zandelah mosolyogva nézett a kedves találkozókra és azon

a zavaron, amely látszólag az ő egyidejű megjelenéséből származott.

— Kedveseim, mindenekelőtt a család és azután a vendég. Különben én mindent tudok és illő lenne, ha Jáfet a legnagyobb örömről tenne említést.

Amikor a király a családhoz ily módon beszélt, Hellina az elefánt hátikosárból egy kissé kihajolt, valószínű, hogy meglássa, ami ezután fog következni.

— Üdvözöllek királyi vendégem, a Teremtő Úr hozott kö-rünkbe... Miközben mélyen meghajtotta magát Noé fejedelmi vendége előtt.

— Én is szívem szerint köszöntelek ő, nagy Teremtő Úr szolgálja, legyen áldott minden ki- és bemeneteled! Zandelahu is mély meghajlással köszöntötte vendéglátó urát. Eljöttem, hogy megtekintsem a bárkát, amelyet építettél és hogy megtudjam tőled azokat a kijelentéseket, amelyeket néked az Úr, a hatalmas, kinyilatkoztatott. —

— Örövend a szívem, hogy érdeklődöl az Úr dolgairól a nagy vihar előtt, igyekezni fogok mindenről világosan beszélni. De most kérlek, lépj be szerény hajlékomba és legyen az számodra királyi lak! —

— Köszönöm szeretetedet, Isten szolgálja, Noé, elfogadom s igyekszem mindezt viszonzszeretettel meghálálni. De mindeneknél nagyobb szíveset fogadd gyönyörű leányodat, Hellinát, Jáfet magával hozott legdrágább kincsét! —

A király intett Hellinának, aki pille könnyedséggel szállott alá a díszes sátorból.

Minden szem Hellinára tekintett, aki kedves mosolygással az eléje siető Jáfet oldalához simult.

Csodálatosan szépek és fenségesek voltak, amint megállottak az örvendező szülői pár előtt.

— Atyám, ime Hellina, Manzela húga. Hiszem, hogy a Teremtő Úr őt nekem élettársul rendelte. Anyám, ime egy kedves leányt hoztam magammal, szeresd őt is, mint engem! —

Hellina mindenki tetszését megnyerte, még Khán is csettin-

tett nyelvével és kecsesen meghajtá magát a kipirult arcú, csodásan szép leány előtt.

Édes gyermekünk! — mondotta átszellemülten Jáfet atyja Hellinának. — Hát kedves bátyád Manzela, hogy van?... Ő nem jött el veletek?... Mélységes csend követte Noé szavait... Sokáig nem felelt senki, de a nagy csendesség valami néma gyásznak hirnőke volt.

— Manzella a zsinítákkal harcolt egymaga, hogy Hellina és én megmenekülhessünk... Valószínű a nemes szívű óriás meghalt, hogy mi boldogok lehessünk. —

Manzela nagy és erős volt testben, de lelke mindennél nagyobb és erősebb volt. Áldott legyen közöttünk az ő emléke. Hellina!... a te testvérbátyád nagyon szeretett, mi is úgy akarunk téged szeretni. Légy boldog gyermeke Noénak és Zenithnek, hűséges és csendes élettársa Jáfetnek és reményben gazdag lakója a bárkának.

Csendes éj következett ezek után, a remények házára. A csillagok megszámlálhatatlan sokasága rezgett az égbolton, a nagy jegenyefák halkán suttoztak a lágy szellő nyomán. A Pishon hullámai szeliden nyaldosták a partot és kíváncsian ki-ki csobbantak a part fölé, hogy lássák Noé házát, ahol király és leánya és egy boldog vőlegény szépséges jegyese álmodnak vihar előtt, egy csendes... boldog jövődőről.

*

Zandelahu és leánya három napos vendége maradt Noénak. Bőséges ajándékot hozott magával, hogy kipótolja házigazdájának vendégszeretét.

A három nap három eseményt hozott felszínre. Az első és legidőszerűbb az volt, hogy Khán megszerette Zandelahu leányát, Verulát. A pajzán, feketeszemű, szinte férfias fellépésű leányt Khán még akkor is látta, ha távol volt tőle. Ez a választás körülményesnek látszott, mert Verula királyleány, Khán pedig az Úr szolgájának fia volt. Zandelahu világi király volt, aki nem is adta volna leányát egy bárkalakónak; de még ha oda is adta volna, kérdéses,

hogy Verula mit válaszolt volna... De Khán atyjára is gondolt. Hisz önélküile egy lépést sem tehetett, mert Noé engedelmetől függött, hogy ki mehet be a bárkába. Khán éjszakai álmaitlanok lettek s mindinkább gyötörte szívét ez a megoldatlan probléma, mely számára legnagyobb volt a — vihar előtt.

A második érdekes eset a bárka alapos megtekintése, méginkább tanulmányozása volt. Zandelahu nem titkolta, hogy őt nagyon érdekli a bárka. Mivel Noé nem a maga szabadságának tekintette a készülő csodát, hanem Isten parancsa szerint készítette, semmi titkolni valója nem volt, sőt a legrészletesebben mutatott be mindent a remek alkotásból. A király és építőmestere —, akit magával hozott, — figyelmesen halgattak, a fontos tudnivalókat fel is jegyezték, sőt még rajzokat és ábrákat fel is készítettek a látottakról.

A harmadik esemény az a szellemi mérkőzés volt, amely Noé és Zandelahu között folyt le. A felséges vendég alaposan felkészült a vitára, amelynek főgondolata Zandelahu ama kételye volt, hogy lehetetlen kijelentés és jóvendülés, miszerint az egész emberiség elpusztul a bárka kivételével. Noé hivatkozott az Úr által adott kegyelemidőre, melyet az emberek megvetettek, köztük Zandelahu és és népe is...

Ez a vita kissé elrontotta a jó hangulatot. A király is készülődött hazafelé s mihelyt elkészültek, indult is kíséretével.

A búcsúzás nem volt a fogadtatáshoz hasonló. Két világ képviselője állt egymással szemben. A búcsúzás perceiben Zandelahu minden királyi méltóságát latba vetette, hogy bemutassa mennyire összeférhetetlen a királyi hatalom és a kegyelemvesztettség, amiről Noé beszélt. Fejét büszkén felemelte, királyi palástját kiterjesztette s úgy intett búcsút vendéglátójának. Aztán hosszú, fekete szakállát simogatva ment a menet közepén várakozó díszsátor felé, amely egy óriás elefánt hátán nyugodott.

Khán tudta, hogy álmainak vége. Az sem nagyon vigasztalta, hogy Verula búcsúzásánál reá nézett, intett feléje, sőt az indulásnál egy drágagyönggyökkel diszitett ékszert dobott lábához.

A fényes vendégsereg azon az úton, amelyen jött, el is távozott. A szokatlan ünnepi hangulat után, a kedvesebb, megszokott készülődés napjai következtek a pishonparti remények házára.

A bárka környékén új munka kezdődött. Noé családja a Kaula lankás oldalán és a vízszintes lapályokon a föld megmunkálásához fogott. Erdőirtással kezdték, majd különféle eszközökkel feltörték a talajt, hogy búzának, árpának és egyéb magvas növénynek jó termőföldet készítsenek. Elvetették a magvakat is, s ezekután várták a Teremtő megígért áldását.

Teltek, múltak az évszakok s mire a termést érlelő nyár beköszöntött, a telt kalászkok olyan mélyen hajtották le fejüket, mint a bűnét megbánó, alázatos szívű ember. Az aratás kibeszélhetetlenül bő volt. A hatalmas magtár gyorsan megtelt azzal a csodás gabonával, amely a bárkában lakóknak hosszú ideig tápláléka lett.

Amikor Methusélah meglátta a rengeteg termést, nagyon elcsodálkozott s azt mondta, hogy hosszú életen át még ilyen csodatermést nem látott. Az idős aggastyánt kérésére felvitték a bárkába is, hogy ott a magtárakat s az elkészült dolgokat bemutassák. Gyerme kies örvendzéssel mutatta Methusélah tetszését s mindenért megdicsérte Noét és fiait.

Egy nap estélyén, az alkonyati áldozat után Methusélah magához hivatott mindenkit, majd kezét reszketően kitarja és alig hallhatóan áldást rebegett. Aztán sorban mindenkit megcsókolt. Amikor Khán következett, az aggastyán megfogta kezét és hosszan a szemébe nézett.

— Khán! — susogta. Szerettem volna ismerni a te élettársadat is, de ez már nem adatik meg nekem... Csak úgy gondolom... hogy Verula... Zandalehu leánya lesz az... Khán áldjon meg a Teremtő úr!...

A dédunoka Methusélah elé térdelt és aszott, csontos kezét

csókolgatta, miközben könnyei hullottak. Az aggastyán jóslata meghatotta őt.

Mire az est első csillaga felragyogott az égen, Methuselah, a föld legidősebb embere átlépte a földi élet határát. Kilencszázhatszázkilenc esztendőt hagyott maga mögött az élet elfáradt utasa, aki ennyi fáradság után pihenni tért... örök pihenőre.

A Pishon melletti sírbarlang utolsó halottja után bezárult a bejárat. Noé nemcsak a követ hengerítette a barlangnyílás elé, hanem habarccsal és kötőrmelékkel azt be is tapasztotta. Még Nadira kívánta ezt így, hogy a bekövetkező ítélet a barlangban lévőket közvetlen ne érintené. A falazás oly sikeres építő teljesítmény volt, amely teljesen eltüntette a barlang nyílását. Aki nem tudta, hogy ott barlangbejárat volt, az ugyan soha meg nem találta volna a barlang nyílását.

Az elköltözött családtagok elrejtették ugyan, de az emlékük járt, kélt az élőkkel. Különösen Khán tapasztalta leginkább a metuselahi jóslást, amelyet rendíthetetlen hittel fogadott, hisz az ígért oly tetsző, minden gondolatához és érzelméhez volt szabva

— Légy fiam férfiú és erős! — szólt fiához a figyelő édesatyja. Metuselah szavát én is megfigyeltem és nem is akarom azokat semmisnek állítani... Valószínű, hogy a Teremtő Úr a nagy időt élt dédatya szerető lelkét használta fel családi életünk további irányítására. Most azonban korai volna Verula után menned, mert Zandelahu ellenségünké vált s addig míg az Úr szívét felénk nem fordítja, vagy bölcsen nem intézkedik, hiába minden emberi erőlködés.

— De jó Atyám! Te korainak mondod ügyem, hisz bátyeim már biztosítva vannak az esetleges új életre, de ha Verula nem lehet az enyém, úgy teljes bizonytalanság vesz körül közvetlen a vihar előtt.

— Tudom Khán, — de most gyors tennivalóink vannak s ha mindent elvégeztünk megtartjuk a hármas menyegzőt és én hi-

szem, hogy addigra fiam a te ügyed is rendeződik, mert a Teremtő Úr rólad gondot visel.

Mozgalmas élet kezdődött a bárka körül, mert az állatok összegyűjtése volt soron. Előbb ideiglenes aklok, kerített udvarok, kalitkák és ólak sokasága épült fel, mint egy város, amely valószínű, hogy utolsó épülő város volt a vihar előtti időben. Amikor az ideiglenes állatvásár elkészült, lakókat kellett begyűjteni, a lakatlan várost benépesíteni. A növényvilág maggyűjtését már rég megkezdte a botanikus Noé és a hozzáértő Adalin is. Gabona és takarmánymagvak, konyhakerti és virágmagvak a bárka szellőrekeszében szép renddel helyeződtek el oly mennyiségben, hogy az átmentés idejére biztosítsa a növényevőket és az ujjonnan meginduló munkás életet.

Három fő csoportra oszlott a gyűjtés munkája. Az első csoport az emlősök nagy családja. A második a madarak világa és a harmadik a csúszó-mászók világa. Sem az emlősök, Jáfet a madarak és Khán a csúszó-mászók felvigyázóivá neveztettek ki, a mindennekfelett álló gondviselő Noé által.

Megkezdődött a nagy gyűjtő munka, amelynek az volt a feladata, hogy egészséges, sértetlen állatok kerüljenek a bárkába.

A vermek, csapdák és hálók elkészítése is dicséretére vált a Noé családnak. Csupa leleményesség és gazdag ötletesség könnyítette ezt a sokoldalú munkát. A legnagyobb eredményt a gyűjtésnek az a csodálatos ösztön biztosított, amely az állatokban megnyilvánult. A legvadabb állatok is megszelídülten közeledtek a bárka felé és könnyű szerrel engedték magukat megfogatni.

Noé kijelentette családjá előtt, hogy a Teremtő Úr gondviselő segítségét látja abban, hogy az állatvilággal ösztönszerűleg megérezte a közelgő vihart. Valóságos állatsereglet vonult fel a bárka környékén, úgy, hogy a Noé család könnyen végezhetette a szinte emberfölötti munkát.

Páratlanul szépnek bizonyult az a látvány, amely a reménység háza és a bárka között a gyűjtés idejében mutatkozott. Ezer és ezer madár madár repdesett a levegőben és pihentek a közeli

fák ágain és a bárkának fedelén. Hangyarajok vándorlása, méhek rajzása és a különböző rovarfélék sokasága nyüzsgött a közeleső tájakon.

Hatalmas oroszlánok, karcsú, rugalmas tigris- és párducfajok, sikoltó majmok és az emlősök sokasága keresett menedéket a közelgő vihar előtt.

Egy napon megérkezett a régen várt mammut óriás, mindenki kedvence — Bebed. Megjött, de nem egyedül, hanem magával hozott egy kis elefánt farkát, meg kisdud mammut talpalókat. A Noé fiúk és az egész remények háza örömmel üdvözölték a már elveszettnek hitt hű szolgát.

Hogy hol volt ily soká az örök titok maradt, de egy bizonyossá vált, hogy Bebed kis rokonait hozta szeretett Urához azért, hogy azok a bárkában helyet kapjanak.

Az állatváros benépesült, kiváló állománnyal most már várta Noé az Úr szavát, hogy azokat a bárkába helyezze.

Amíg Noé bárkájába új lakókat gyűjtöttek, addig óriási erőfeszítéssel készült a másik is. Noé Isten parancsa szerint építette a hatalmas alkotmányt, míg Zandelahú királyi rendelettel intézkedett egy hasonló bárka építésére nézve.

Százával dolgoztak a kiváló ácsok és a rabszolga sereg, hogy mire Noé Istenének az ítélete bekövetkezik, ne csak Noé és családja, hanem Zandelahu és kiváltságosai is áthajózzanak a következő világra.

Tünetényes gyorsasággal épült a Noé bárkájának mása. A király és főépítő mestere jól megtekintették az Isten terve szerint készült bárkát és így az utánzás nagyszerűen sikerült.

Nagy ünnep volt a királyi várban, amint a városszéli fensíkon álló bárka felavató napja elérkezett. Messze el lehetett látni az óriási alkotmányt a „vizek urát”, mert a király ezt a nevet ajándékozta a csodálatos járműnek, amely hivatva volt őt és kiváltságosait a végtelen vizeken átsegíteni. A „vizek ura” ments-

vára lesz Zandelahu felségnek és az ő általa kiválasztottaknak.

A „vizek ura” virágtüzekkel volt feldíszítva. Körülötte máglyán sült ökrök illata terjengett, amelyet a király a dolgozó ácsoknak, rabszolgáknak és a királyi város apraja-nagyjának készíttetett. Örömmámorban úszott az ünneplő tömeg az óriás építmény körül.

Az ünneplő előkelőség erre a célra épült, dízsátorban helyezkedett el, ahonnan jól látszott a vizek ura. Mint valami mérhetetlen halóriás feküdt a fennsík földjén, várva a vizek folyását hogy megmozdulva, megkezdje útját a végtelen vizeken. Az előkelők között ott forgolódott Alikhán az Énokhlelküetiek vezetője és híveinek kis csoportja, akik a remények házából való eltávozásuk óta megfogyatkoztak. Valószínű, hogy az volt biztató reményük, hogy — vihar előtt — Zandelahú kegyét keresve, aki hitt a vízőzön jöttén, ők is bejuthatnak a vizek urának — belsejébe és így átmenjenek a következő életre, ha ne talán az elragadtatás nem következne be. A király pedig úgy gondolkozott, hogy a jóembernek hitt Alikhán és társai kegyességéért ő reá is kegyesebben tekint Noé nagy Teremtő Ura.

Verőfényben kezdődött az ünnep napja, de a déli órákban komoly fellegek keletkeztek az ég szélén. Hatalmas szél kerekedett, amely a dízsátor biborpalástját vitorlaszerűen feszegette. A közelgő vihar mzglepstésszerűen rontott az ünneplő seregre, olyan yira, hogy Zandelahú és vele sokan a — vizek urára — menekültek.

Alikhán rosszat sejtve, a királyi sátor közelébe állott és mozdulatlanul nézte a következőket. Az eső megeredt. Percek múlva már patakokban folyt az alacsony fekvésű lapályon. Egyesek az ítélet bekövetkezését sejtve, kétségbeesetten rohanták meg a vizek urának ajtaját.

Alikhán elszörnyűködve látta az emberek börszalmas kétségbeeset harcát. Zandelahú alig tudott bejutni a bárkába a nép kétségbeesett tolongása miatt. A vitézek fegyvert ragadtak és úgy

szabdalták a tolongókat, hogy előnyt biztosítsanak a királyi család tagjainak és a király kegyeltjeinek.

— Verula! Verula! hangzott a királyi atya kiáltása. Verula, édes gyermekem, hol vagy?

A kiáltást elfojtotta az ég harsonás zengése és a tömeg szörnyű ordítása.

A vihar fokozódott, valóban itéletidő volt, a vizek urának iktató ünnepén. Villám villámlást követte, a sok közül azonban a legfénylőbb és legcsattanósabb szinte megdermesztette az emberekben az életet.

A villám a vizek urába csapott. Ott ahol az előkelők tengernyi aranya és finom szablyák pengéje csillogott. A hatalmas dörrenés után pillanatnyi csend következett, majd kétségbeejtő jajgatás, segélykiáltás egyvelege töltötte be a léget. A vihar ezek után csendesült, a hatalmas bárka kísérteties gyorsasággal, szinte robbanásszerűen égett. Az egész alkotmány óriási máglyához volt hasonló. A tűznyelvek a magasba emelkedtek, fenn a fellegek táján sötét füstfelleg húzódott Hevilla földje felé, ahol a másik bárka mozdulatlanul várt egy ennél is nagyobb vihart, amely a világ legnagyobb vihara lesz, villámait azonban úgy fogja osztogatni, hogy azokból Noé bárkájának nem juthat.

Alikhán bőrig ázva, lelkében megrendülve állott régi helyén. Ugy vélte, hogy ő is itt végzi be földi életét, azonban a vihar múltával és a vizek urának pusztulásában megértette, hogy ez csak előképe annak a viharoknak, amely ezután következik. Az Égokh lelkületű férfiú teste, lelke remegett az átélt eseményektől. Leginkább Zandelahu sorsa rendítette meg Alikhánt. Hiszen a bárka-építésben neki is rész jutott. Meghitt tanácsosa volt az utóbbi időben a királyi udvarnak és különösen a király bizalmát bírta... és ime... Zandelahu — a vizek urában — szörnyű kínok között halt meg... teste már üszkösödik.

Alikhán teljesen megtört... szinte összeroskadott. Miért jött ellentétbe az Isten emberével?... Miért hozta el társait, akik valószínű, hogy Zandelahuval együtt megégették az emberalkotta bár-

kában. Érezte bűnének súlyát... szinte megutálta magát a szent életre törekvő férfi... Tudta, hogy önző, magát magasztaló természete észrevétlenül gőgössé, kevélylelkűvé tette. Alikhán úgy érezte, hogy számára jobb lett volna az elvonult viharban meghalnia, mint ezek után élnie... De miért maradt meg? miért nem ment ő is az előkelőkkel, a kiváltságosokkal a — vizek urába? Talán még van valami célja vele a legbűnösebbel a Teremtő Úrnak?... Ilyen és ehhez hasonló gondolatok, érzelmek visszhangzottak a megtévedt férfiú lényében, miálatt megborzadva nézte a pusztító tűzvészt.

Hátrálni kellett Alikhánnak, mert a tűz perzselni kezdte arcát. Visszavonulása közben felfigyelt egy ismert női hangra, egy sikongó leányzóra. A sokadalom, amely a vihar után felocsudva, a tűzvész színhelyére tért vissza, érzéketlenül, közömbösen viselkedett a leánnyal szemben.

Alikhán felismerte a leányban Zandelahú kedves gyermekét, Verulát.

— Verula!... kedves leányzó, ne sírj! A leány szinte önkívületi állapotban Alikhan karjaiba roskadt, mint aki tudta, hogy olyanra talált a pokoli szenvedések közepette, aki megsegítheti.

Alikhán és Verula lassan átjutottak az embertömegben és eljutottak a királyi palotáig, ahol csak rövid ideig tartózkodhattak.

A tömeghangulat máris jelezte, hogy az Isten ítéletéért Zandelahut a királyt okolta a nép. Miért kellett ez a hatalmas bárka és miért csak a kiváltságosoknak épült a vizek ura? Ha ítél az Isten, essen sújtó keze alá minden ember kivétel nélkül — hangoztatta a sokaság. Ha pedig meg akar tartani Isten egyeseket, megtarthatja azokat. Zandelahú önző volt, ime megverte a Teremtő Ur.

Voltak olyanok, akik az Énokh-lelkületűeket okozták, különösen Alikhánt, a király tanácsosát. Keressük meg őket és öljük meg, mert méltó a halálra! — kiáltották a vérengzőbbek.

Alikhán tisztán látta a helyzetet. Menekülnie kell, de hová? Verula adta meg a választ a feltett kérdésre.

— Menjünk Hovillába, a remények házába!

Alikhan egy ideig mozdulatlanul nézett maga elé. Óriási viharzás dult keblében. Oda menjen, ahonnan kevélyen eljött? ...

— Könyörgöm Alikhán menjünk Hevillába, engem vár Khám, Noé fia ... Alikhán, mi szeretjük egymást, vigyél el, meglásd megáld a te Teremtő Urad.

Hatalmasan sóhajtott az Énokh-lelkületű férfi, — talán most tört össze végérvényesen a kevély ember és lett belőle egy alázatos, engedelmes új lelkű férfiú.

Gyorsan készültek a menekülésre; míg Alikhan a királyi istállóban gyorsjárású paripák és fegyverek után járt, addig Verula is hozzálátott egyes szükséges ruhadarabok és egy kis eledel csomagolásához.

Verula gyors léptekkel haladt át a királyi palota termein. Útja a tróntermen vezetett keresztül, ahol megpillantotta édesatyja királyi koronáját, amely őrizetlenül hevert a trón közelében álló asztalon. A leány körül nézett, majd miután senkit sem látott, a nagy értékű kincset köntöse alá rejtette.

Alikhán a palota északi oldalán várta Khám menyasszonyát. Verula is lóra pattant s azután gyors iramban északnak a Hevilla földének irányában elmenekültek a lázongó tömeg elől.

Noénak tudtára adta a Teremtő Úr, hogy kezdje meg az állatoknak a bárkába való elhelyezését.

Ez azt jelentette, hogy rövid hét nap és eljön a nagy vihar. A munka serényen, de rendesen folyt. Nem volt semmi zavaró hatás, amely a nagy munkát megzavarta volna. És mégis Khám szívében fájó nyugtalanság lett urrá. Már csak napok kérdése és el kell hagyni a szárazföldet, de még mindig egyedül ... Mi lesz, ha Veruláról nem kap hírt? ... Kénytelen lesz havenyén a közeli tájak egy ismeretlen leányát felkérni, hogy kövesse őt át a bárkába, de amilyen ellenszenvesek és gyűlölettel teljesek az emberek, ki tudja, jönne-e vele valaki?

Két vígasztaló erőforrása volt. Az egyik édesatyjának biztató

szava . . . , erős bizalma a Teremtő Úrban, a másik Verula feléje dobott nyakéke.

Fiam! — bizzál! — gondot visel rólad az Úr. — szólt a csüggedés idején fiához Noé és kedvesen, szelíden megismogatta.

Ilyenkor Khán megvigasztalódott és reménye fel-felébredt váró-vágyakozó lelkében.

A másik zavaró körülmény, a hazatért hű szolga, Bebed betegsége. Ott feküdt óriási teste a nagy jegenyék tövében. Napok óta nem evett, nem ivott a hűséges szolga. Hatalmas fülei tüzesek voltak, amely a belső lázról tett tanúságot.

Amikor Noé meglátogatta, Bebed kinyitotta fáradt szemeit és panaszosan tekintett urára. Mindenki részvéttel tekintett a jegenyefák alatt fekvő beteg állatra, amely a Noé család idejében nagy szerepet töltött be.

Vihar előtt négy nappal megérkezett a királyi leányszó, Verula és kísérője, Alikhán. Khán boldogsága leírhatatlan volt. Minden nyomasztó érzés megszűnt lelkében. Úgy lett, amint azt atyja hitte. Verulát csodálatosan elhozta a Teremtő Úr.

— Gögös, nyomorult ember voltam. Noé, megtudsz bocsátani, hogy akkor mikor kegyelmet adtál Bannának és én azért elítéltelek és el is hagytalak . . . Amikor elmondotta Alikhán e szavakat arccal leborult Noé előtt és fájdalmas zokogásba tört.

— Alikhán én ne tudnék megbocsátani, aki a Teremtő Úr kegyelmében menedéket találtam. Kelj fel, kedves téstvérem és engedd, hogy a megbocsátás jelét homlokodra csókoljam. Alikhán felállott és fejét Noé vállára helyezte, aki ajkával Alikhán homlokát érintette.

— Imádkozom a Teremtő Úrhoz érted is és ha jelt kapok úgy velünk jössz a bérkába.

— Köszönöm, de én nem tartom magamat arra méltónak . . . inkább az ítéletre. E rövid időt imában és böjtölésben akarom eltölteni, mégpedig ott, ahol Uzor próféta elragadtatott.

Alikhán szívélyes búcsút vett Noétól és családjától. Megható

volt a Verulától való búcsúzás. Alikhánnal Verulának minden régi emléke felújult. Eszébe jutott a királyi sír és szomorúan gondolt a — vizek urában — megüszkösödött édesatyjára.

Talán mikor Alikhán kezét csókolgatta, édesatyjára gondolt, akit soha többé nem fog látni sem itt, sem az újvilágban.

Alikhán útja Bebed mellett vezetett el. A haldokló óriás nyögdecselve sóhajtott és ormányát, melyben egykor Banna szorongott, Alikhán felé hajtogatta.

Alikhán Bebed hidegülő ormányát simogatta annak jeléül, hogy most már nem neheztel sem Bannára, sem Manzelára, de senkire sem ebben a veazendő világban.

A férfiú a Pishon mentén haladt a befelazott sírbarlang előtt, fel a Kaula magas fennsíkja felé, ahol Uzor prófétát elragadta az Úr. A megtért, megbékélt férfiú csendes léptekkel haladt felfelé. Az egyik kiemelkedő szikláról visszatekintett a völgybe és jól látta a távlatban az óriási mozdulatlan bárkát, amely dacolni fog az ítélet felszabadult elemeivel, — mert ezt a bárkát a Teremtő Úr építette...

Alikhán újra megindult a Kaulán felfelé. Imádkozni... bőjtölni... és megbékült szívvel a nagy vihar felé közelíteni...

A föld mélyéből dübörgések hallatszottak, mely után megrendült a föld. Pishon kilépett medréből s a hömpölygő ár előntötte a lapályokat. Kaula, a hegyóriás is megnyitotta méhét és új, hatalmas források törtek utat maguknak, hogy aztán rombolva hatoljanak a völgyek felé.

A szelek szárnyán borongós, sötét fellegek borították az eget, szinte földig ereszkedve. Valami rendellenesség mutatkozott a szelek járásában s a felhők formájában is. Noé tudta, hogy érkezett az idő, amit Isten megígért.

Az emberek a különös jelek láttára megrémültek, magukba szálltak és hinni kezdtek Noé prédikálásának. Milliók szeme for-

dult most Hevilah felé és megindult egy soha nem látott népvándorlás, Noét akarták újból hallgatni, hogy üzenetét elfogadhassák.

A kegyelemidő azonban lejárt.

Az emberi igyekezet már elkésett.

A remények háza és a bárka körül szinte tengerre vált a lapály, úgyhogy minden odavezető út eltűnt a víztömeg alatt. A tömeg hajók és csónakok hiányában nem tudott közeledni felénk. Az északi részen pedig Kaula hatalmas bércei zárták el az utat. Hiába igyekeztek, senkisémet juthatott a bárkához. S amíg a föld mélyéből vizek fakadtak fel s az égen a terhes felhők készülődtek az ítéletre, addig az embereken borzasztó kétség és félelem lett urrá, amely biztos jele volt a vihar előtti időnek.

A remények háza és a kész bárka között alig volt már néhány talpalatnyi föld szárazon. Itt mutatta be Noé a vihar előtti utolsó áldozatát az Istennek. Az áldozati füst alig tudott utat törni az ég felé a páradús levegő s az alacsonyan gomolygó fellegek miatt.

Az utolsó óvilági áldozati ima eltért az előbbiektől, mert az oltár előtt térdelt három mátkapár. Sem Adalinnal, Jáfet Hellinával és Khán Verulával.

Noé imádkozva megáldotta gyermekeit, majd így fejezte be imádságát:

— És most végezetül a Te gondviselő kezébe helyezzük kegyelmet nyert életünket. Őriz meg hatalmas, Teremtő Urunk, úgy, amint azt megígérted. Erre kérünk Téged a nagy — vihar előtt.

Aztán felkeltek s megegyeszer utóljára megtekintették a remények házát, a boldogok hajlékát, még egyszer utóljára a Pishon-barlang felé tekintettek, ahol kedveseik teteme nyugodott.

Az elárvult házat elhagyva, gyors léptekkel indultak a bárka felé. Elsőnek Noé és Zenith, majd a három fiú feleségéstől mentek fel a bárkába az oldalához támasztott feljárón. Verula lépett be utolsónak s valamit óvatosan tartogatott bő köpenye alatt.

Ezután Noé utasítására a feljárót eltávolították a bárka oldalától, ami azt jelentette, hogy se be, se ki többé nem mehet senki. E perctől kezdve a bárka ajtaja az ó- és újvilág határa lett.

A feljáró negy robajjal zuhant a mélybe s aztán csend lett. A vihar előtti est sötétje ráborult az új hajlékra.

Noé keze megremegett, amint a családi lak nagy, közös fülkéjében először gyújtott mécsest. Mind a nyolcan asztalhoz ültek, hogy estebédjüket elfogyasszák. Arcuk vegyes érzelmeket árult el. Látszott rajtuk az öröm az Isten kegyelméért, tisztelet az Ő jelenléteért és fájdalom a kivülmaradottakért.

Noé beszélt Alikhánról, lelkének szép változásáról. Gondolatban mindenki ott járt Kaula fensikjén, ahova a vezeklő férfi elindult.

— Szegény jó Alikhán, vajjon mit csinál? — kérdezte Verula halk hangon. Mielőtt valaki is választ adhatott volna, egy erős, tompa zuhanás robaja futott át a bárka sötét folyosóin. A család tagjai megrezzentek, sőt még az állatok zárkái felől is riadalom hallatszott.

— Jaj, mi volt az? — kérde Zenith, férjét átkarolva.

— Az Úr bezárta a bárka ajtaját — válaszolt határozottan az Isten embere.

Az állatok elcsendesedtek a bérkában.

Künn, az itélet előtti éjszakában süvített a száguldó szélvész.

Emberi hangok, segélykiáltások... állati üvöltések és rémes ordítások hangzavara szűrődött be a szellőző nyílásokon. Szörnyű, itéletelőtti éjszaka volt a bérkán kívül.

Benn, Noé és családja kezet kézbe fonva énekeltek lelkük mélyéből hálazsolozsmát. Ez az új világ himnusza volt, amit sokáig énekelt a kegyelmet nyertek kara, hisz sok hálával tartozott az Isten szereteteért.

Amikor elcsendesült az Istent dicsérő ének, egy kis mádárka, az éjnek kis dalosa, a csalógány folytatta az éneket.

A bárka lakói pihenni tértek és még soká hallották a kis

énekő szent zsoltárát: hogy a Teremtő Úr, az Isten, vihar előtt,
viharban és vihar után is szeret és a hozzátérőknek kegyelmet
osztogat.

— VÉGE. —

tt,
et

|||
=====

Báltha-nyomda, Mexőberény - 152. 1941

=====

|||